

ANUL LXXXI
Nr. 7
19-25 februarie
1992
BUCUREȘTI

FLACĂRA

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Primarii visurilor noastre

pag. 2

FALSIFICATORII

pag. 6

SCHISMĂ ÎN BISERICA ROMÂNEASCĂ

pag. 9

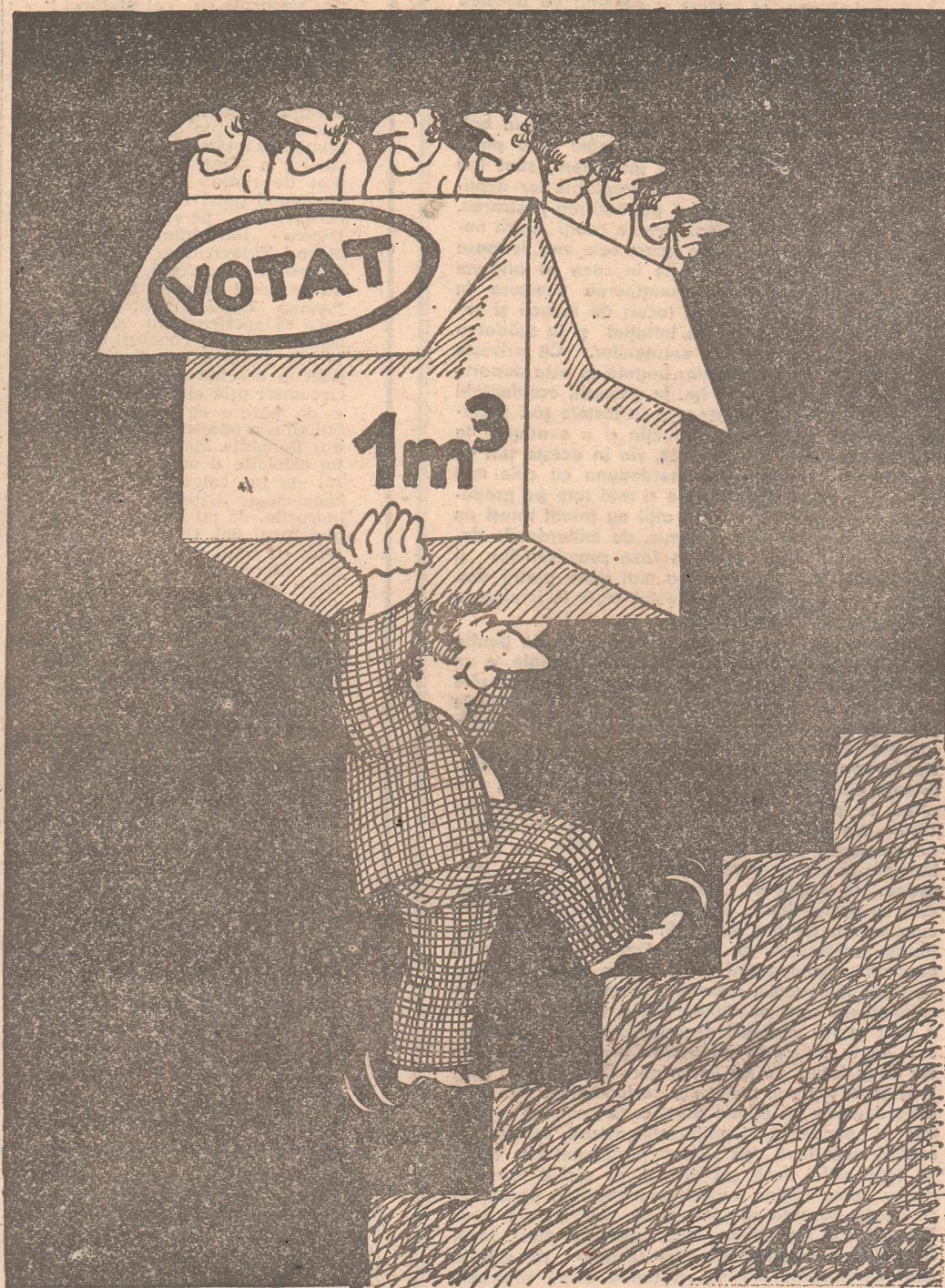
PUȘCĂRIA DE FEMEI

O mărturie tulburătoare despre cum erau tratate femeile ajunse în detenția penitenciarului comunist din Craiova — și despre „fauna” de acolo.

pag. 7

SISIF, 1992

MINCIUNA ARE PICIOARE SCURTE

pag. 9

VOCI DIN ETER

pag. 8

Vreți să cîștigați un televizor color?

pag. 12

DE LA SISIF LA ATLAS

Nu trebuie să faci un efort de imaginație prea mare pentru a-l compara pe român cu Sisif. Fiindcă românul are în prezent de cărat în virful muntelui o mulțime de pietre de moară.

Mai întâi, firește, povara economică. Ceea ce stăpînirii îi place să numească reformă a dat până acum rezultate slabe, fiindcă s-a umblat cu jumătăți de măsură. Deficiențele Legii pămîntului și apoi dericiențele aplicării legii, așa cum e, au dus în agricultură la o mulțime de fenomene negative, ale caror efecte le resimțim din plin și țărani, și restul populației. Acum, față cu măsurile luate (în primul rînd cu fondurile alocate) în vederea campaniei de primăvară, se cuvine a sublinia că acestea trebuie să constituie doar un început. Sper că toată lumea s-a convins, în sfîrșit (trăgînd concluzii și din cele ce se petreceau pe vremea odiosului, dar și, mai ales, din cele petrecute în cei doi ani care au trecut de la revoluție), că simpla ingropare a semînelor sub brazdă nu va aduce necesarul belșug de produse agricole. Dacă lăsăm la o parte îngrășămintele și lucrările de întreținere, sunt trei factori care trebuie repuși în drepturile lor depline: recoltarea, transportul și depozitarea-păstrarea. Și pentru aceste operațiuni trebuie găsiți banii necesari, trebuie luate de pe acum cele mai serioase măsuri. În industrie, exorbitanțele în ceea ce privește întreprinderile ineficiente, menținerea acestora în viață numai pentru a oferi locuri de muncă și salarii au dus la accelerarea inflației și la scăderea standardului de viață al cetățenilor. Cît privește asistența din partea statelor bogate, ea este departe de ceea ce ar trebui să fie. În general, occidentalii cu bani, în loc să investească în fostele țări socialiste pentru a revigora producția și a o aduce la nivelul sfîrșitului de secol 20, vin în aceste țări cu propriile lor măruri, nu întotdeauna cu cele mai bune, punîndu-le în dificultate și mai tare pe producătorul autohton. Dar dacă alții au primit totuși un număr, mai mare sau mai mic, de miliarde de dolari, românii n-au trecut de faza promisiunilor și condițiilor. Și astfel, cea mai mare piatră dintre cele pe care Sisifii din fostul lagăr le împing la deal este cea a românului.

Vine la rînd stîncă politică. Grijulii foarte pentru ziua de mîine — ceea ce, în timpuri normale, e un avantaj, dar în perioade de zguduirii are efecte rele — românii au putut da crezare lozincilor electorale populiste și paternaliste ale F.S.N.-ului, fapt care a întîrziat foarte mult și întîrzie încă marșul nostru către Europa. Astăzi situația este alta, desigur. Dar drumul pînă în virful muntelui este lung. Iată, ne aflăm la început de maraton electoral, în cuprinsul căruia am ajuns cam pe la jumătatea „localetelor”. Ce s-a putut alege în prima manșă știm. Ce se va întîmpla în cea de-a doua putem, în linii mari, prevedea. În totuși, declinul fesenismului este vizibil cu ochiul liber. Dar asta nu înseamnă nicidecum ieșirea lui din scenă. Și dacă putem sublinia faptul remarcabil că într-o dispută inegală, cînd unul dintre competitori dispunea de toate atuurile, de toate mijloacele, materiale și de altă natură, iar celălalt era cam cu miinile goale, acesta din urmă a avut totuși cîștiguri de seamă, trebuie să admitem că în perioada următoare primăriile feseniste vor avea totuși un rol important. Cum se vor face jocurile în vederea alegerilor parlamentare este încă prea devreme să putem preciza. Oricum, și sondajele, și specialiștii, și politicienii avizați, inclusiv fesenişti, apreciază că viitorul parlament va arăta cu totul altfel decît cel de azi, că nici o formație nu va putea obține majoritatea absolută pentru ca să poată guverna singură, și că, prin urmare, coalițiile vor fi inevitabile. După părerea dlui Ionel Săndulescu, senator, ministru secretar de stat la externe, guvernul ce se va forma după viitoarele alegeri parlamentare va fi în mod sigur un guvern de uniune națională, în care liberalii vor avea o pondere importantă. În ceea ce privește prezidențialele, părerea cea mai răspîndită este că soarta lor va depinde de faptul dacă opoziția va izbîti sau nu să prezinte un candidat unic. Imprejurarea că dl Nicolae Manolescu și-a anunțat deja candidatura nu constituie un impediment, chestiunea se poate lesne rezolva fie prin confirmarea dlui Manolescu drept candidat al opoziției unite, fie prin retragerea Domniei sale în favoarea altui candidat.

Evident, am putea vorbi și de alți bolovani uriași pe care Sisiful român îi are de cărat: reintregirea țării, revigorarea culturii, vieții spirituale în general, sănătății ș.a.m.d. Important mi se pare însă ca acum, în încheiere, să vedem ce șanse are românul de a atinge cu poverile lui la capătul drumului. În rol de Sisif el n-are, evident, nici o șansă. El ar dori tare mult să scape de aceste poveri, să dea cu ele de pămînt și să răsuflă ușurat. N-o poate face, întrucît ducerea acestor pietre de moară este însăși viața lui. Și atunci, soluția este să trecă într-o nouă ipostază: să nu mai fie Sisif, ci Atlas. Pentru că, orice s-ar spune, bolta cerească numită România pe umeri românul trebuie s-o susțină, altcineva nu va veni s-o facă, nici americanul, nici francezul, nici rusul, nici japonezul, nici germanul — nimeni. Cînd românul se va transforma din Sisif în Atlas, bolovanul nu se va mai prăvăli la poalele muntelui.

ION D. GOIA

CRONICA DE TREI MINUTE

Cea mai nouă cucerire a epocii feseniste a ieșit la iveală imediat după primul tur de scrutin al alegerilor locale: mințirea poporului cu calculatorul. Se aude că firmele producătoare de calculatoare vor cere daune FSN-ului. INFAS-ul a înghițit-o mai ușor. Țineți minte cinci cuvinte: „Ați mințit poporul, cu calculatorul!” în cel de-al doilea tur de scrutin se va folosi abacul. Comunitatea Statelor Independente, a cărei capitală e tot la Moscova, deține milioane de exemplare pentru efectuarea de calcule simple și sigure. Bomba săptămînii la bursa știrilor a fost, potrivit unui post de radio independent, și nu numai potrivit lui, votul acordat de președintele Ion Iliescu Partidului România Mare. Televiziunea i-a jucat președintelui o festă, prezentîndu-l bîgînd în urnă buletinele, precum dumații. Și cum se pare că acestea erau singurele nepuse în plic, concluziile s-au impus de la sine. Un participant la deschiderea urnei de la circumscripția electorală nr. 116 e de părere că doar pe două buletine a apărut parafat Partidul România Mare. Ce-o fi fost pe celelalte două? Gura tirgului la în calcul un... partid monarhist. Uite-așa se ncurcă lucrurile, de nu le mai dezleagă nici turul doi. Cînd vom fi, din nou, cu ochii pe televizor. FSN sau Convenția Democratică? Ghici ciupercă?!... Al doilea tun la bursa știrilor l-a oferit municipiul Galați, oraș plasat de strămoli la Dunărea de jos. bravi! oțelari rămîn credincioși amicului nostru Verdet, Frontul fiind făcut K.O. iar Convenția Democratică rămînînd în cursă. Degeaba însă, Frontul rămîne „tovarăș vremelnic de drum”. România a pierdut piața americană. În loc de chiloți și capoa-te, vindem acum unchiului Sam dolari sădăci, devenind mari exportatori de capital. S-a întors mașina lumii! Ar fi timpul ca domni yankei să ne vindă, la rîndu-le, niscal lei. Marele vizir Baker l-a uns pe Snegur domn pămîntean la Moldova. Jale mare și dincoace de Prut unde băieții de la Unitatea Specială de Pază și Protocol dau cu sic știrii potrivit căreia Președinția și-ar fi cumpărat niște muzicuri de Mercedes-uri blindate și comandă aparatură de ascultare și urmărire în valoare de peste 14 milioane de mărci. Ați citit bine, zîmbiți, vă rog! Al 457-lea accident la

metrou a fost... o surpriză. Trenurile nu s-au mai aprins, ci s-au ciocnit. Emanuel Valeriu a fost dat afară. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o idee măreață: construirea unui crematoriu uman la Constanța, el declarîndu-se primul client al acestei onorabile instituții. Veți zice că alcoolismul duce la beție! Regretăm, nu! Militarii nu vor să dea arhiva partidului. O fi niscal tot prin lăzile cu documentele odiosului și ale sinistrei. Dl Boda, consilier la Președinție, a început lupta de clasă. Colegul său, Leonard Mehedintzîi, face. Cîntecul lui de lebădă: un reportaj lipsit de bun simț despre nebuni și mai puțin nebuni și medicii lor. Dl Răzvan Theodorescu e încă trebuincios și acumulează ambele funcții — de președinte și de director general. La mai multe! Senatorul Gh. Dumitrașcu are o

„LOCALELE” LA DRUMUL JUMĂTATE

București

Sindicatele dețin asul!

Spectacolul electoral ur-mărit cu cel mai mare interes de simplii cetă-ţeni din ţară se produce la Bucureşti. Podiumul primului tur este, fără excepţie, următorul: **Convenţia Democratică, F.S.N., Partidul Român-Mare, Urmează Partidul Liberal (Aripa Tinărară) şi Mişcarea Ecologistă din România.** Aproximativ @ bucureşteni dintr-o sută au pus ştampila pe vul-turul comunist-ultra-na-tionalist al partidului lui Corneliu Vadim Tudor. Nu e puţin, dar chiar uniţi cu Partidul Româ-nia Mare, fesenişti! n-au cum să câştige în Bucu-reşti. Dar dacă ar veni alături şi Uniunea Stîn-gii Democratice, ar fi vreo şansă pentru Fron-tul Salvării Naţionale? Răspunsul e nu! Dar dacă ar veni alături de trandafirii din Aleea Mo-droşan şi tinerii liberali şi MER-ul? Situaţia s-ar complica! Dar Conven-ţia Democratică ar putea avea de partea sa toc-mai votul tinerilor. Şi, în această direcţie se şi fac apeluri. Este foarte po-sibil ca tinerii să vină la vot, deşi mulţi sînt ne-mulţumiţi de structura extrem de eterogenă a Convenţiei Democratice, unde, în general, liderii foarte în vîrstă din PNTCD, PNL şi PSDR au o priză scăzută în rîndul acestora.

La postul de primar general vor candida duminică, 23 februarie 1992

Crim Halaicu (C.D.) și Căzimir Ionescu (F.S.N.). Liberalul Halaicu are prima șansă, obținând în primul tur circa 46 la sută din opțiunile electorale. Mai are nevoie de 5 procente. Nu este exclus ca acest aport să vină nu din partea unor partide, ci a sindicatelor, centralele ALFA, Frăția, centralele fiind foarte puternice în Capitală. Nici la primării de sector nu va fi altfel, cel mai bine plasat fiind Paul Radu Popovăț (Convenția Democratică — sector 2). Este singurul loc unde (cel puțin deocamdată) s-ar putea să nu se mai organizeze al doilea tur de scrutin. Aproape la fel de bine plasat este și candidatul Convenției Democratice la postul de primar din sectorul 1. Cel mai slab plasat, dar tot pe primul loc este candidatul C.D. la primăria sectorului 5, un sector cu mult proletariat. Pe primul loc la postul de primar general și la primări de sector, Convenția Democratică este pe primul loc și la consilieri. Fără excepție, FSN-ul este pe locul doi și la acest capitol și considerăm că nu va ocupa, în București, posturi mai înalte decât cele de consilieri de primărie. Sindicatele vor face cârțile de data asta. Or sindicatele nu fac politică, ci numai au membri care merg la vot. (E.M.).

Derută în Neamț

Convenția Democrată a obținut la Roman, în primul tur de scrutin, cele mai multe voturi pentru candidatul la postul de primar al municipiului — noutate absolută în județul Neamț — ceea ce a stîrnit panică și nervozitate printre fesenisti. După ce i-a înjurat copios prin ziare pe agrarieni pentru furtul de alegători, Frontul Salvării Naționale din Neamț s-a pupat, prin filialele sale, în „Piața Independenței”, cu susținătorii dlui Victor Surdu care, astăzi, iată, înaintează presei locale un comunicat în care mulțumesc electoratului pentru încrederea acordată și recomandă membrilor și simpatizanților P.D.A.R. susținerea candidaturii alesului F.S.N. Altfel, vorba unui personaj din Caragiale, „se duce dracului gludețul”. Pînă una, alta, reprezentanții Convenției Democratice au obținut 6 posturi de consilieri la Roman, unde, mai mult decît la Piața Neamț fesenistii trebuie să accepte colaborarea cu noii lor colegi. Desigur, am încercat să înregistrez și primele impresii; aflînd că va fi vecin în materialul de față cu reprezentanții

Inflexibilitatea măsurilor de guvernare adoptate de cabinetul Stolojan, scăderea accentuată a nivelului de trai pe fondul creșterilor necontrolate a prețurilor au determinat Consiliul Național Consultativ al sindicatelor („Alfa”, „Frăția”

ai Convenției Democratice, proaspătul consilier F.S.N. și președintele interimar al F.S.N. Roman, dl. RADU VĂTAVU și-a simțit ultragiată demnitatea și ne-a declarat: „Refuz să fiu pus în aceeași oală cu ceilalți“.

Di. George Stancov, în schimb, a salutat rezultatele alegerilor de la Roman cu aceste cuvinte: „Electoratul, aflat în confuzie, s-a trezit punîndu-și problema că poate alege și altceva”. Președintele F.S.N. pe județul Neamț, simpaticul domn senator Sorin Vornicu a făcut o declarație hazlie: „Principala forță politică din Neamț va fi pentru 10 ani Frontul Salvării Naționale”. Ce înseamnă cele 1400 de voturi pe care le are în plus Convenția Democrată la Roman, la postul de primar? Noi, aici, la Piatra Neamț avem un avans de 11 mii și tot ne e frică! În sfîrșit, dl Liviu Bujor, deputat P.N.L. a explicat șansele Convenției Democrate: „Faptul că am cîștigat primul tur de scrutin dovedește continuitatea tradiției liberale din Roman. Colaborarea în consiliile administrației locale dintre Front și Convenție va reprezenta pentru noi un criteriu de apreciere în ponderea celor două aripi ale F.S.N. — județul Neamț”.

I-auzi!

AL. MIHAILĂ ■

și CNSLR) să organizeze vineri 14 februarie un amplu miting de protest în Piața Aviatorilor din Capitală. Conform previziunilor generale, zecile de mii de participanți la acest nou miting (organizat în plină cam-

Bătălia

**pentru Oradea
se amână**

Oradea, după cum ştie toată lumea, este cel mai mare şi apropiat oraş de frontieră cu Ungaria. Lucru care a căpătat o importanţă deosebită în actuala campanie electorală şi iată de ce. Se ştie că în cunoscutul spot publicitar difuzat de Televiziunea Română, U.D.M.R. figurează în rândul partidelor partizane ale unei alianţe politice: CONVENȚIA DEMOCRATICĂ. Ceea ce este valabil însă la Bucureşti ori în alte oraşe din Muntenia, ori Moldova nu mai este, în chip ciudat, valabil în Ardeal. Cele două feţe ale lui Janus arată cam așa : ungurii din Bucureşti ori din alte oraşe din afara Transilvaniei votează, conform spotului televizat pentru Convenția Democratică, dar în oraşele din Ardeal, cam o bună parte a populației de naționalitate maghiară, votează nu pentru Convenția Democratică, ci pentru... U.D.M.R. ! „Dacă-i trădare, atunci s-o ştim şi noi“, vorba lui nenea Iancu. Unul din conducătorii partidelor care face parte din Convenția Democratică de la Oradea mi-a relatat că, inițial, U.D.M.R.-ul din localitate ar fi fost de acord să sprijine candidatura pentru postul de primar a Convenției Democratice. Însă, lovitură de teatru ! În extremis, U.D.M.R., filiala Oradea, motivând presiuni stringente din partea propriului electorat, se scuza în fața Convenției Democratice şi susține candidatura directorului liceului maghiar „A. D. Endre“, bineînțeles, propria sa listă de consilieri, alcătuită, în bună parte, din simandicoase fețe bisericești. Convenția Democratică se clatină sub această lovitură. Ce a stat la baza acestei schimbări de strategie electorală ? Mindria ? Orgoliul ? Conștiința faptului că, în convingerea U.D.M.R., 38—40 la sută din populația Orașiei este de naționalitate maghiară ? S-a mizat, credem, și pe faptul că românii din Oradea au prezentat pentru postul de primar nu mai puțin de 11 (Unde ești tu, Teșes, Doamne ?) candidaturi. S-a mai mizat și pe apatia electoratului român, dezamăgit de cei pentru care a votat masiv la 20 mai 1990. Aceștia fiind atuurile, U.D.M.R. din Oradea (dar și din alte orașe transilvănene) a jucat pe o singură carte, spunindu-și „*Aut Caesar, aut nihil*“.

PAŞCU BALACI

„România merită o altă conducere!”

Fotoreportaj de GIG MOTOIANU ■

electoratul au optat prin modul lor direct de manifesta-
re către o adunare cu caracter
politic pronunțat. Prin luările
de cuvânt ale celor prezenți la
tribună s-a făcut apel la soli-
dariată sindicală și au fost
condamnate răscăpat demersu-
rile Puterii actuale, acuzată
public de „corupție și de bisni-
ță politică”. Afizele purtate de
manifestanți, precum și luările
de cuvânt au subliniat o tota-
lă schimbare de opțiune poli-
tică: „Cheia, Convenția Demo-
cratică, rămâne singura noas-
tră speranță”.

În fața celor aproximativ 30 000 de participanți, s-a dat citire în final Apelului adresat de C.N.C. guvernului României, „România merită o altă conducere!” — s-a afirmat în finalul acestui apel-sinteză adresat de zecile de mii de sindicaliști ajunși la limita răbdării.

Mitingul s-a încheiat fără a fi consemnat vreun incident ne-dorit.

avem imaginea alb-negru. Spre dreapta, culorile se încălzesc spre roșu magmatic. Dacă dorim să-l vedem pe Bruzan rece și verzuliu, sucim butonul spre stînga și-l avem la naturului său interior : cîinc, oportunist, limbut, cu privirea înghețată și cele

cu nu e nevoie să umblăm la buton. El se vede roșu incins indiferent pe ce buton punem mina. El se vede vinăt cînd intră minerii în Capitală și roz-comsomol cînd zimbește. Mai greu e cu Răzvan Theodorescu, deoarece o anumită parte a

mentului cu leafă la putre, domnia sa rămâne alb-negru și e greu de presupus că-și va mai recăpăta cumva culoarea. Cine e gri, devine cel mult un cenușiu mai distins.

Problema se complică la mărunțeli cu ifose de mari, la cel

banii, numite Universități particulare. Ecologiiștii români își pierd, ca televizoarele îmbătrânite în transmisiuni din „Cîntarea României”, culoarea dată de principiu și de lumina ierbii. Ei acoperă noroaiile cu lozinci și simpoioane. Sîntem țara cu cei mai mulți teoreticieni ai curățeniei la cea mai mare cantitate de jég pe kilometru pătrat. Un parlament de ecologiști deghizați în politicieni de toate culorile de sub care răzbat un gălbui lînced. Culoarea ciolanului care a stat mult timp la întineric.

Cit despre Petre Roman, el are culoarea trandafirului obținut prin încrucișări repetate. Soiul de hibrid care-și modifică nuanța după pământul în care e plantat, după culoarea zilei în care se naște și după cum bate vântul; dinspre est sau vest. Nu la butoanele televizorului trebuie căutată culoarea sa. Ea e reglată de la distanță, cu raze infraroșii printr-o ușoară apăsare de clapetă.

TUDOR OCTAVIAN

Butonul de culoare

doă fire și jumătate de păr, cite
i-au mai rămas după străduința
de o viață de a se așeza în ca-
leș evenimentelor pe locul care
nu-i niciodată primejdii, piep-
tănate cuvințios, un fir la
stinga, fiindcă nu se știe ce va
fi poimine, un fir la dreapta,
fiindcă se știe bine ce va fi mi-
ne și jumătate de fir la cen-
tru, unde-i poziția independen-
tului și a democratului cu ade-
verință de democrat eliberată de
partid.

Pentru aparițiile lui Ion Ilies.

capului său reflectă lumina și amestecă pînă spre gri culoarea. Pur și simplu e greu de știut pe ce culoare e potrivit să-l privesc pe acest domn. El una spune și alta reflectă. Cred că trebuie privit exact cum e de pe vremea cînd televizorul arăta lumea numai în alb și negru: alb irizat pentru ai noștri, negru catran pentru ceilalți. Ca istoric de artă, Răzvan Theodorescu avea culoare. Ca om politic neutru, adică angajat ca toți neutrii și independenții mo-

care dau peste cap toate orinduielile curentului electric. Un Ștefan Cazimir, e portocaliu deși are îndemnul verde de ăpăta, pe locul ocupat dintotdeauna de roșu. E foarte greu de pătruns misterul amestecului de culoare la liber schimbistij din vocație. Pe ecologiști ar urma să-i vedem verde, oricum am răsuț butonul, dar ei nu arată altceva decit un violet murdar ca noroaiele care acoperă Bucureștiul pe străzile unde-și fac firme de dă-mi banii, na

— Cine sunteți dvs., domnule Ioan Ardelean?

— Sunt unul din zecile de mii de oameni care, fără nici o vină am avut de îndurat prigoana securității străine de Neam și instruite după metode N.K.V.D.-iste care m-a aruncat de tânăr în temniță, nepăsându-i de nevinovăția și tinerețea mea. M-am născut în anul 1929, pe 22 aprilie, sunt fiul lui Ioan și Elisabeta din satul Finațe de lângă Țara Moșilor, am absolvit Liceul „Samuil Vulcan” din Beiuș, am fost contabil la Direcția sanitară Bihor, actualmente sunt pensionar, domiciliat în Oradea, str. Splaiul Crișanei nr. 3, apart. 36, telefon 39639.

— Datorită cărui fapt s-a ivit „caziera politică”?

— În vara anului 1950, la un an după falmoasa decretare a „transformării socialiste” a agriculturii care-i umpluse de obidă pe țărani, mi-a fost prezentat de către o colegă de serviciu pe o stradă din Oradea, ca din „intimplare”, firește, un tânăr care făcea pe misteriosul, din du-se drept funcționar la o anume ambasadă occidentală din București.

— La care anume?

— La Ambasada Franței. Eu, tânăr cu capul înfierbîntat de lecturi și de viziunile de alungare a comuniștilor din țară, nu mi-am dat seama de capcana în care căzusem.

Liceul de cultură umanistă din Beiuș era, tîna preferată a securiștilor evrei și unguri, șola plătind cu grele jefite neșurporea față de comunism. Multă lume mai credea în mitul venirii americanilor. Ce ne-au mai înșelat yancheii, ce ne-au mai înșelat! Au fost oameni care au crezut pînă în clipa morții că vor veni să-i alunge din frumoasa Românie pe „țavariștii” care ne furau fără rușine uraniul de lângă satul meu natal!

— V-ați mai întîlnit cu omul de la Ambasada Franței?

— Da. Însă cînd l-am văzut, citeva luni mai tîrziu, mi-a înghețat, pur și simplu, singele în vene.

— De ce?

— „Omul” de la Ambasada Franței era îmbrăcat într-un costum de ofițer de securitate. Avea gradul de locotenent. Va să zică, colega mea de serviciu s-a dovedit a fi o informatoare care m-a vînt în gura lupului.

— Ce mai știți despre ea acum?

— Bine, mersi, o cheamă Botezatu Veronica, stă pe str. Avram Iancu nr. 7, apart. 5 și în anul 1988 mi-a dat următoarea declarație:

„Subsemnata Botezatu Veronica, născută în anul 1927, iunie 26, în comuna Ghimes — Făget, jud. Bacău, fiica lui Ioan și Maria, în prezent cu domiciliul în Oradea, str. A. Iancu nr. 7, apart. 5, și posesoarea buletinului de identitate seria B.C. nr. 327459 eliberat de Miliția Oradea la 3 septembrie 1980

Prin prezenta declar următoarele:

În vara anului 1950 am cunoscut un tânăr în municipiul Oradea cu numele de Paul Scorei pe care întîmplător l-am prezentat pe stradă în Oradea și colegului meu de serviciu, Ardelean Ioan. Acest tânăr, Paul Scorei, spunea că este omul Ambasadei franceze și pentru că punându-i câteva întrebări în limba franceză, nu mi-a putut răspunde. După aceea nu l-am mai întîlnit. Această declarație o dau și o semnez pe propria mea răspundere și neșiră de nimeni”

Oradea la 26 aprilie 1988

as Botezatu

Iată, dar, cum am fost eu „botezat” cu un destin tragic de către un „om” al Ambasadei franceze care nu știa o boabă franțuzește!

— După „botez” a urmat „ungerea cu mirul” unui mandat de arestare?

— Nu imediat. Am fost lăsat să-mi satisfac serviciul militar, să-mi servesc patria, cum se zice, dar am fost arestat în ultima zi de armată.

— Fenomenal. De ce tocmai atunci?

— Pentru că între timp securitatea arestatase un grup masiv de profesori și elevi de la liceul „Samuil Vulcan”, plecați într-o excursie la Huta din Finis, o comună de lângă Beiuș. Eu cunoșteam pe cîțiva elevi din acest grup dar am fost considerat, fără drept de apel, afiliat acestora! Așa că, de teamă să nu aflui și să spăl puțină în muni, am fost arestat în ultima zi de armată. N-am fost lăsat la vatră, ci la „arestul securității” din Oradea.

— Ați avut legături cu grupul?

— Nu. În realitate, eu nu știam despre existența acestui grup, ci am vizitat odată pe un coleg de clasă și de internat din Finis care tocmai ieșise din pușcărie. După absolvirea Liceului în anul 1948 am fost la el acasă să-mi înapoieze o pereche de bocanci pe care îi împrumutasem înainte de a fi arestat. La plecare, l-am întîlnit pe un alt coleg de liceu, Liviu Brinzaș. Adrian Măreșcu, colegul cărui îi împrumutasem bocancii, mi-a povestit despre anchetă și despre închisoare. Ne-a mai spus că dacă îl mai caută securitatea pe acasă, el fuge în munți la ciobani să se ascundă. Apoi șabla N.K.V.D.-istă a căzut și peste grea-bănușul meu.

— Cînd?

— În 8 martie 1952. În timpul anchetei, zbirul evreu Weiss m-a amenințat să nu mă pună dracul să pomenesc în depozițiile mele despre Paul Scorei și Veronica Botezatu. Pe toată durata anchetei care a durat 10 luni nu mi s-a pomenit deloc cuvîntul „legionar” și nici în instanță nu am fost acuzat de activitate legionară sau că aș fi știut despre

existența celui grup curajos de dascăli și elevi de la liceul din Beiuș. Inculpății nici nu au fost întrebați dacă mă cunosc cumva, dacă am activat cu ei, ori dacă au auzit că întîrețin „legături” subversive cu o ambasadă capitalistă.

În anul 1953, cazul meu a fost primul caz politic și a stîrnit o oarecare vilvă. În data de 3 ianuarie 1953, prin sentința nr. 1 am fost condamnat de către Tribunalul Militar Oradea la 10 (zece) ani închisoare corecțională, conform art. 209, partea a patra cod penal, pentru „DELICT DE UNELTIRE CONTRA ORDINII SOCIALE” în baza „probelor” din dosarul penal nr. 40/1952.

— Pot să mă uit peste sentința penală?

— Da, iată paragraful care m-a miluit cu 10 ani de pușcărie grea și încă 2 ani de domiciliu obligatoriu în satul Fundața, comuna Perieți, raionul Slobozia, regiunea București; exil expirat abia în martie 1964:

„Ardelean Ioan, în anul 1946, face legătura cu grupul legionar Frățiile de Cruce din Beiuș și cu această ocazie participă la o excursie făcută de F.D.C. (Frățiile de Cruce, n.n.) și grupul legionar în comuna Finis în luna mai 1948”. Acum vă întreb pe dvs.: cum se face că în timpul anchetei nu apare nici măcar cuvîntul legionar, dar în sentință, hodoronc-tronc, apare? În realitate, ne-

înțelepți decît noi. Ei au murit ca niște eroi, dar dintre noi mulți s-au prăbușit în mizerie fiziologică. Puținii care am mai scăpat nu putem înlătura povara amintirilor cosmaresti care ne chinuie nopțile.

— Care sunt aceste amintiri?

— Multe și grele ca pietrele de moară. De pildă, comandantul lagărului de la capul Midia ne spunea clinic: „Am primit ordin verbal să vă extermin”. Și nu străină de această intenție este întimplarea cu Dumitru Popescu, orbul de la Midia care acum locuiește la demisol în București pe cînd călăul nostru Nikolski locuiește într-un vast apartament cu vreo șapte camere.

În timpul unei pauze, Dumitru Popescu a perforat o piatră mare. Găurile se făceau cu grijă și gardienii aveau mare grijă să nu rămînă troli neexplodat să mi-l însușim noi și cu ajutorul lui să evadăm. De ce a explodat atunci pietroiul, orbindu-l pe Dumitru Popescu? Eu eram în apropierea lui, cînd s-a produs explozia, dar aplecîndu-mă întîmplător după o cuvă, această mișcare mi-a salvat viața.

Din cînd în cînd, gardienii aranjau un accident asasinat, ca să bage groaza în noi și să nu evadăm. Aici lucram într-o brigadă la Tăsașul de la Capul Midia, unde scoteam piatra din botul unui deal pentru digul de la Midia. Norma de anro-

torsătură de destin! După plecarea colonelului Koller (se vede după nume cam ce nație era), a venit colonelul Crăciun, care ne-a mai îmbunătățit mincarea și din cauza asta poate că mai sînt în viață.

— Deci, existau deosebiri între șefii de pușcărie?

— În acest caz, da. Acest Koller era un monstru fără inimă.

— De ce?

— Un deținut politic, Popa Ioan, din Teiuș, după 15 ani de închisoare și canal acuză un violent ulcer la stomac, slăbise îngrozitor, nu putea înghiți mizerabil mîncare de pușcărie. Atunci a solicitat lui Koller să fie trecut la regim dietetic pînă la însănătoșire. Koller a rinjit și i-a răspuns că dacă nu mai poate suporta regimul alimentar obișnuit, n-are decît să se ducă la „sîrme”, adică la gardul de sîrmă, unde am văzut pe urmă o execuție ca la zidul Berlinului.

— Cum s-a întîmplat?

— A doua zi era o zi de duminică. Deținutii erau scoși la „spațir” în țarc. La intrarea în țarc, Popa Ioan a ocolit țarcul, îndreptîndu-se spre gardul de sîrmă. Pășea încet, greoi, nici gînd de evadare, poate de sinucidere. Cînd s-a apropiat de gardul mîntulor, santinela a ingenunchiat ca la bilcă, ducînd carabina la ochi să tragă într-o jucărie. Bolnavul a început să urce gardul rînd pe rînd (gardul avea mai multe rînduri de sîrmă ghimpată), apoi a coborît tot așa, domol, bolnav. Cînd a pus piciorul pe fisia de pămînt greblat ca la graniță, s-a întors cu fața la zidul Aiudului-Berlinului de vreo 3,5 metri înălțime. Cum era cu fața spre gardian, glonțul l-a lovit drept în inimă. A murit cu capul îndreptat spre Teiușul natal, de care-l despărțeau cîțiva kilometri. Dar asta n-a fost nimic față de tragedia din iarna anului 1952—1953, la Capul Midia.

— Ce s-a întîmplat atunci?

— Pe timpul acelei ierni cumplite, care îndeplinea planul exterminator al regimului, au murit aproape 500 de deținuți, care au fost apoi aruncați în cîteva gropi comune, de la Năvodari.

— Cum a fost în penitenciarul de la Oradea?

— Un țăran a murit, salvînd celorlalți viața.

— Cum așa?

— În cameră era frig, și stăteam pe ciment pe cîte un capăt de rogojină, am răcit boacă, pe urmă am avut o temperatură care mîroșea a cazma și lopată. Am cerut să fiu dus la medic. Am fost refuzat cu cinism: „crapă, legionare!”. Ultimul arestat a fost un țăran. Fiind ultimul arestat, nu a mai avut loc în celula plină, așa că a trebuit să stea între gratii și tinetă. A răcit și el, noi toți am cerut medic, gardianul l-a văzut însă roșu și a crezut că se prefacă. A treia zi, țăranul a murit. Abia atunci, ne-au mai adus saltele și rogojini. A trebuit să moară un om ca să fim crezuți că ne este frig.

— „Ne credeți numai cînd murim?”

— Exact. Și eu era să dau ortul popii, declarînd greva foamei în pușcărie. În iarna anului 1957, o infecție de o mîasea cariată s-a extins la gingii și la dantură. Am dus tineta într-o zi și la întoarcere am refuzat să mai intru în celulă, arătîndu-l gardianului neîncercător gingiile albe și suprainflamate și declarînd că din acel moment eu sînt în greva foamei. L-am rugat să mă ducă într-o celulă goală, la izolare, pentru că nu mai vreau să-l chinui pe colegii de celulă cu gemetele mele. După trei zile de grevă sinucigașă, și în cumplite dureri, am fost dus, în sfîrșit, la chirurgul spitalului penitenciarului, care nefind asistat de un cadru sanitar, ci doar de ofițerul politic, mi-a spus: „Cetățene! Cînd îți vine să sculpti, să înghiți!”

Am tot înghițit la purol, sînge și sâlivă pînă mi-a soos maselele din acea parte a maxilarului. Văzînd, acum procesul cepexiștilor, m-a apucat invidia.

— Doamne ferește?! Doar nu vreți să ajungeți iar în boxă?

— Nu, dar ați văzut ce zeghe frumoase aveau tovarășii? Complet noi, groase și călduroase. Eu, vreme de zece ani am tot visat să primesc de la administrația pușcăriei zeghe nouă, dar primeam numai uzate, ce rămneau de la deținuții de drept comun.

PAȘCU BALACI ■

ÎN ATENȚIA MINISTRULUI JUSTIȚIEI:

Un dosar pentru procesul comunismului

Interviu cu dl. IOAN ARDELEAN, fost deținut politic

putînd să mă înfunde, totuși, cu ambasadă pentru că desconfirau pe tovarășul Paul Scorei și pe tovarășica Botezatu, instanța a apelat la „cunoscutul leit-motiv al acuzării în „iepoacă”: legionarismul. Un, panaceu universal juridic în care-și spălau miinile și conștiința tovarășii judecătorești, instrumente docile în mina regimului. Am aici o seamă de declarații care demonstrează că nu am avut de-a face în viața mea cu mișcarea legionară; declarațiile de la Botezatu Veronica, Brinzaș Liviu, Brinzaș Virgil, Lucaci Carol, Ilie Aurora, Neagăr Dorel, Suciu (fostă Popovici) Ileana.

— Și, totuși, de ce vi s-a întîmplat această nenorocire, domnule Ardelean?

— Nu știu. Uneori, mă îngrozesc cînd descopăr în destinul meu individual tragedia unui neam întreg. Suntem sacrificii mereu de mai mari și puternici lumii, care se înverșunează împotriva noastră, dar noi nu pierim. Vedeti, dumneavoastră, românii sunt primul popor care a luptat cu arma în mînă împotriva comunismului pe care l-a nimicit în anul 1919 în centrul Europei, la Budapesta. Din acest act de neasemuit curaj, multe ni s-au mai tras! Moscova nu a uitat niciodată cine i-a retezat brațul întins spre Europa. Budapesta nici atît! Și-au dat mîna să complozeze peste capetele noastre. Cum? Trimițînd comuniștii supraviețuitori ai lui Bela Kun și N.K.V.D.-iștii să supună țara românească. Tot poporul român a fost singurul care a luat armele în mîini din lagărul socialist să lupte împotriva trupelor de securitate instruite de sovietici. Nu sînt de acord cu acei care susțin că noi sîntem un neam de lași, de fri-coși, că nu ne apărăm țara. Dacă am fi fost așa, n-am mai fi existat deloc. De aceea, nutresc nădejdea că, în scurtă vreme, neocomunismul românesc va dispărea. De ce? Nu este pe placul poporului român. Afurisita de Ana Pauker, voia să alipească România la URSS. Știți ce a împiedicat-o?

— Nu.

— Faptul că foarte mulți ofițeri, soldați, țărani, muncitori, studenți au luat armele în mîini să lupte în munții noștri care încă odată, ne-au salvat ființa națională. Puterile occidentale au văzut că există rezistență armată față de o cupantul sovietic. Dacă nu ar fi fost așa, poate că astăzi am fi vorbit amin-doi rusește. Rezistența disperată dar hotărîtă a acestor oameni care mai sperau în minunea venirii americanilor a acestor grupuri de partizani din munții Făgărașului, Banațului, Moldovei și din Apuseni a oprit procesul de alipire la URSS.

— De ce n-ați plecat în munți?

— Eu sînt o fire mai liniștită. Pe urmă, credeam în valorile democrației, dar democrația aceasta s-a dovedit o mască sub care regimul și-a ascuns pumnalul otrăvit în dictatură și intoleranță. Cei care au luat calea codrului, ca haiduții din vechime, au fost mai

ciment (piatră mare) era de-a dreptul ucigașă: 2 metri cubi pe deținut. Unii din noi erau atît de slabi, încît dacă se așezau să se odihnească, nu se mai puteau ridica, trebuia să-i ajutăm noi, cei mai tineri, să se scoale. Am cunoscut un deținut atît de slab din Oradea, că-ți venea să-i plîngi de milă. Era căpitan, și înainte predase la Școala de ofițeri din Oradea. Soția lui era farmacistă. El, bine, omul acela, care avea sub 40 kg greutate, muncea pînă la epuizare să-și facă norma, pentru că numai așa putea să primească scrisorile. Asta, de fapt, era o amăgire pentru că nu puteam să aflăm vești despre cei dragi și nici cei de acasă despre noi.

Și, totuși, ofițerul muncea cu speranța și dorul de cei dragi. Atunci am realizat și am fost mișcat pînă în adîncul inimii că de dorul celor de acasă se poate muri mîncînd!

Dar se poate muri și înecat în lături. Să vă povestesc un caz de mij se rupe inima. În iulie 1953, canalul s-a închis. Înghițise zece de mii de oameni. Noi ne-am întors la Aiud. Pentru că am vorbit de „omul” Ambasadei franceze, să pomenim despre un fost ambasador român la Paris, de dinainte de 1940, care era și el deținut la Aiud. Lîngă bucătăriia pușcăriei se afla un butoi pentru resturi alimentare și gozuri. Visul multor pușcăriași era că, atunci cînd eram scoși la baie, să fie primul la butoi să caute de mîncare: coji de cartofi, de ceapă ori de varză. Ospăt în toată regula! Odată a ajuns la butoi și ambasadorul, care, împins de valul de flămînzii din urmă, a căzut în butoi. Era gata să se înecă. Au venit gardienii de l-au scos de acolo! Să fii ambasador și să mori înecat într-un butoi cu resturi mizerabile, asta da în-

Pentru noi toți, cei cu picioarele pe pământ, tragediile semenilor înseamnă tot mai puțin. Ultimii doi ani ne-au secătuit în egală măsură și răbdarea și putința de înțelegere. Fugim de suferință. Ștergem ușor cu buretele. Uităm grabnic, destrămăm, stringem pumnii. Viața merge înainte cu pași siguri. Arareori în cirje, în cărucioare ori cu proteze.

Destinele a doi tineri anume — Petre Prodan și Zoica Radu — îngemănate de curînd în chip fericit prin actul de căsătorie, sint fără îndoială în măsură să stîrnească senzație. Ambii au vîrsta de 22 de ani, ambii și-au pierdut piciorul sting (!) în timpul evenimentelor din decembrie 1989, devenind dintr-odată invalizi. Locuiesc undeva în cartierul Militari al Capitalei, într-un mic ansamblu de blocuri terminate pe jumătate, între macarale înțepenite și străzi desfundate. Sint fericiți că au scăpat de cirje grație bunăvoinței unui grup de medici belgieni, care le-au asigurat proteze moderne. Iși poartă singuri de grijă. Cînd nu e ghețuș și e însoțit afară, ies la cumpărături, se așază tăcuți la cozi și tirguiesc cele de trebuință. La întoarcere, urcă agale un etaj, găsesc la reșou și se luptă cu frigul. Zîmbesc des, nu privesc la „Actualități”, nu mai merg la vot. O dată pe lună, poștaşul sosește conștiincios cu pensia.

(din exces de „vigilență”) filtrele din localități. Pitiți bine față în față (!) în șanțurile de lângă drum, soldații au somat o mașină oarecare ce n-a oprit la timp. Au deschis focul haotic, trăgînd, practic, unii în alții. Două din gloanțe i-au străpuns piciorul stîng tinerii Zoica Radu, altele trei i-au „sters” pieptul și pîn-tecul, iar alt cartuș răzlet a nimerit, necruțător, capul colegei sale. Zoica își amintește: „M-au dus repede la dispensar și m-au pansat. Militarii dădeau din umeri. Imediat apoi m-au transportat la Spitalul de urgență, unde am intrat în operație. După cinci zile mi-au spus că piciorul e cangrenat și că trebuie amputat. Se înnegrise de prea bună îngrijire, sau poate că așa mi-a fost scris? Am stat apoi 3 săptămîni la reanimare. Am rămas în spital pînă pe 12 februarie 1990, cînd am plecat pentru 10 săptămîni la Göttingen, într-un spital-sanatoriu din Germania. Veniseră nemții prin Crucea Roșie cu un avion special, cu infirmieri, medici, brancardieri, ospătari, ș.a.m.d. Statul român n-a plătit nimic. La aeroport ne-au mințit că ne schimbă și nouă niște bani, dar nu ne-au mai schimbat nimic. Cînd am

capul meu, că, ce, în România nu se fac proteze?” Trebuie să știți că e cumplit să pleci în viață la 22 de ani cu o proteză românească grea, care scirțile pe stradă, face răni și nu e rețușată cum trebuie. M-am întors în spital și directorul m-a anunțat că mă ține degeaba, că trebuie să eliberez patul. Am mai stat 3 zile. Directorul venea zilnic să vadă dacă n-am plecat. Mîncarea devenise proastă, ajutoarele se cam terminaseră, deși spitalul reușise să organizeze și tombole (! — n.n.). Am avut noroc însă de medici de excepție: dl. dr. Ion Lascăr și dl. dr. Alex. Niculescu, ambii deosebit de competenți și care m-au îngrijit cum se cuvine. Prin intervenția d-lui dr. Niculescu am ajuns la centrul de protezare din București, unde se primiseră niște prototipuri de proteze franțuzești. Mi-au găsit una de mărimea 41, în vreme ce eu purtam 40. Pînă la urmă, cu ajutorul neprețuit al colectivului medical belgian, am primit și eu și Zoica niște proteze adecvate, cu garanție de 5 ani.”

● „N-ați făcut Revoluție pentru drepturi!”
Petre și Zoica s-au cunoscut în

nit. Ultima dată a fost prin octombrie 1991, la sediul Asociației luptătorilor în Revoluția din decembrie 1989, asociație din care fac și ei parte. Atunci au decis să se căsătorească. Pe 30 noiembrie, la Casa Căsătoriilor din sectorul V, după ore de așteptare, au spus amîndoi „da” în fața ofițerului stării civile. N-au găsit, din păcate, nașii tradiționali. Cu ultimul ajutor, de 25 000 de lei pentru fiecare, și-au putut sărbători cununia. În decembrie au acceptat după șovăieli îndelungate, invitația prezidențială la Cotroceni. Au primit diplome și medalii. S-au întors mai triști, cu certificate de erou. „E cumplit, nici nu vă închipuiți. Ne-au cam uitat prietenii. Familiile au și ele problemele lor. Cînd mergem la rînduri și lumea aude că sintem răniți ai revoluției, sar pe noi: „Voi sinteți vinovați. Din cauza voastră s-a scumpit viața altii!” Nu s-a schimbat aproape nimic. Legea 42/1990 se aplică pe biibiitealea. Iliescu ne-a și spus: „N-ați făcut revoluție pentru drepturi!” Atunci ne-am dat seama că sacrificiul nostru n-a meritat.”

Petre se oprește și schițează un suris timid. Alături de Zoica se declară optimist. În hol, in-

Căsnicie pe picioare de rezervă

● Petre Prodan a apucat să lucreze ca prospector în cadrul Institutului de Prospekțiuni geologice și geofizice doar 6 luni. Pe 21 decembrie 1989 ar fi trebuit să fie printre participanții la mitingul de „înfierare” a „huliganilor” din Timișoara. Era la curent cu evenimentele din Banat. Ascultase consecvent știrile posturilor străine și se cuimemurase de scribă vizavi de mascarada pusă la cale în Piața Palatului. S-a hotărît să găsească o variantă de a se rupe de acest cosmar. A intrat către prînz la întîmplare să vadă un film la cinema „București”, pe b-dul Gh. Gheorghiu-Dej. „Pe la ora 14—14.30, cînd am ieșit, mi-am dat seama că e groasă. Veneau grupuri masive de tineri, de studenți dinspre cîmîle de la Drept care strigau lozinci împotriva lui Ceaușescu. M-am trezit alături de ei, instinctiv. Și-acum, cînd mă gîndesc, nu-mi dau seama cum s-a petrecut. Simțeam că și ei, aveau dorința irezistibilă de a fi cu ei. Am ajuns în Piața Universității, unde se strinseseră mulți demonstranți veniți de la miting. Am stat acolo pînă pe la șase, cînd au dat în noi cu tunuri de apă de pe mașinile de pompieri. Apoi au năpustit scutierii și am încasat o groază de bastoane. Reacția demonstranților a fost exact inversă decît așteptau ei. Ne-au inversunat și mai rău. Apoi ne-am deplasat spre Inter și am început ridicarea baricadei. Practic, știți ce-a urmat... Au încercat să spargă baricada și s-au folosit de automate, de foc automat. I-am văzut bine pe cei care au tras. Eram la 3 metri de ei. Cu toții erau îmbrăcați în scurte kaki de armată. Mi s-a părut ciudat faptul că erau toți „șablon”: înalți, foarte bine făcuți, cam de aceeași înălțime. Purtau un gen de bocanci de vinători de munte. Cînd au început să tragă zdravăn, mulți s-au culcat, alții s-au refugiat pe unde au găsit. N-am simțit cînd mi-au străpuns

genunchiul. De fapt, mi l-au spulberat. I-am rugat pe niște studenți să mă ajute, dar cînd unuia din ei aproape că i-a rămas gamba mea stingă în mină, s-a îngrozit și m-a lăsat. M-a lăsat de umeri celălalt, să încerc să mă adăpostesc dar n-a reușit. Se făceau arestări în bloc. În cei pe care nu puteau să-i prindă, trăgeau în plin. I-am văzut trăgînd și în cei răniți deja, care erau imobilizați. Arestații erau încărcăți în mașini kaki, cu prelată. Cu mare greutate m-am ascuns sub o mașină parcată în zona fîntînii de la Universitate. Singele mi se coagulase, înghețînd. Am văzut la un moment dat un grup de vreo 20 de demonstranți puși cu fața la zid, pisați cu paturile pistoalelor mitralieră. Răcneau la ei: „Acu’ nu mai ziceți „Jos Ceaușescu”, mă?”. S-au apucat la un moment anume să spele singele de pe caldarim, pe la ora 1.00. Lăseau ici-colo, foarte puțin, să zică lumea că n-a fost mare lucru. Pe mine m-a scos un milițian de sub mașină pe la ora 2.00. Imi văzuse piciorul strîm-bat, frînt, gamba care-mi atîrna aiurea. Așa nu s-a purtat urît. M-a scos și a chemat un brancardier, ducîndu-mă la o salvare. Mai era înăuntru un băiat împușcat în omoplat. În salvare era cald și mi-am pierdut cunoștința. M-am trezit pe 25 decembrie, la reanimare. Pierdusem foarte mult sînge. Mi se amputase piciorul de deasupra genunchiului. Pe moment, cînd am dat pîedul deoparte, șocul a fost îngrozitor. Apoi... Am realizat și eu o „performanță”: am fost primul rănit al revoluției adus la Spitalul de Urgență!”

● Zoica Prodan lucra ca muncitor la Baza de aprovizionare Chitila. Momentele cu adevărat „fierbinți” ale Revoluției aproape că trecuseră. Pe data de 25 decembrie, în zori, Zoica se îndrepta împreună cu o colegă spre locul de muncă. Armata sporise

ajuns la Göttingen, copiii de la școlile generale de acolo au făcut o chetă și ne-au strîns pentru fiecare din cei 24 de infirmi cite 150 de mărci. Apoi au venit să ne vadă mulți germani de origine română, care ne-au adus ajutoare consistente. La acel spital am fost îngrijiți extraordinar. Mi-au fixat proteza și am putut umbla din nou! Am revenit în țară și în iunie am plecat două săptămîni la Campionatul Mondial din Italia '90. Știți, Guvernul promisese răniților...”

● Petre Prodan își aprinde o țigară. Un tremur ușor al minii face să urce spre tavan un fir subțire-zîmțat de fum. Privim hîrțile, certificatele, ba chiar diplomele. Povestește ușor încurcat despre „ghinioanele” proprii. După multe avataruri, a reușit să scape de cirje, căpătînd în schimb o proteză perfecționată, de origine belgiană. Cît de greu a fost pînă aici?
„Mi se promisese și mie că voi pleca în străinătate. Doar cei doi „colegi” de suferință din Spitalul de urgență plecaseră în Germania, cu toate că promisiunea era pentru toți trei. M-am dus la dl. director Ciuta să mă lămuresc. Mi-a răspuns că nu dînsul se ocupă de liste (? — n.n.), ci Ministerul Sănătății. După o lună am fost acolo. Ia dl. Nistorescu, să-l rog să mă ajute să plec și eu undeva, să mă refac cituși de puțin. Dînsul mi-a dat un răspuns dărimător: „Protezele sint foarte scumpe în Occident. Dacă te-am trimite, ai mîncă (? — n.n.) toți banii salariilor ministerului pe o lună întreagă!” A preluat dosarul meu dl. Vantzer, cel care se ocupa de evidență. Mi-a cerut poze pentru pașaport, acte, ș.a.m.d., asigurîndu-mă că voi pleca și că voi fi anunțat telefonic, amănunțit. A mai plecat un lot în Franța și eu tot n-am mai apucat. Cînd m-am dus din nou la dl. Vantzer, acesta m-a repezit: „Să nu mai vii pe

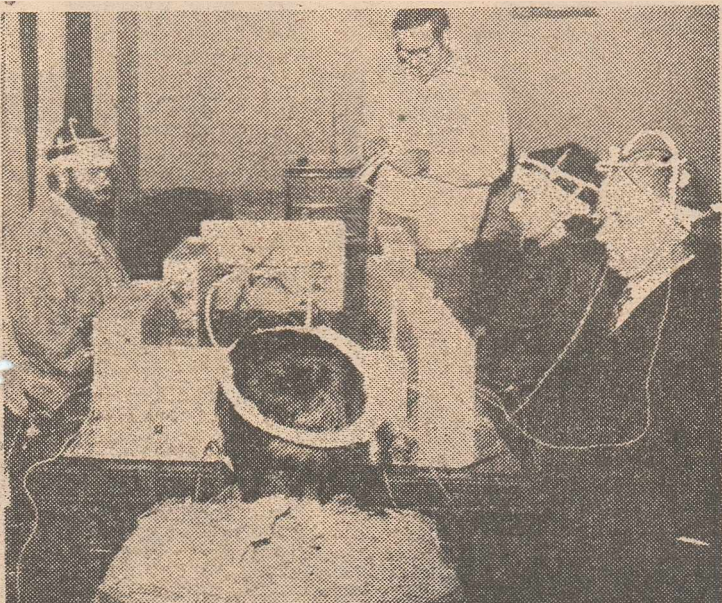
Spitalul de urgență. Foarte tineri amîndoi. Foarte infirmi. Foarte optimiști. S-au cunoscut și s-au plăcut. După reînnoarea Zoică din străinătate s-au reintîl-

soțindu-ne spre ieșire, amîndoi calcă senini cu dreptul.

CRISTIAN PAVEL

Fotografie de GIG MOTOIANU

Fotografie de ELENA GHERA

TRATAMENTUL COJOCARU

Metoda de bioenergetapie „cojoterapie”, inventată și practică de inginerul dr. Constantin Cojocaru, a devenit cunoscută în întreaga țară pentru rezultatele dobîndite în vindecarea unor diverse maladii (reumatism, afecțiuni oftalmologice, ulcer, sinusită, parkinson, scleroză în plăci, sindromul Re-naud etc.). Tratamentele, bazate pe inducerea și preluarea energiei cosmice, au avut loc la sediul redacției noastre. Viitoarele sedințe de cojoterapie vor reîncepe la o dată pe care o vom anunța din timp. Pînă atunci, solicitanții sint invitați să completeze talonul alăturat în vederea obținerii unei programări. Lista persoanelor înscrise va fi și ea publicată în revistă.

COJOTERAPIE

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele

Vîrsta

Afecțiunea de care suferă

Vechimea

bolii

Localitatea

Telefon

(Talonul va fi expediat pe adresa redacției, menționîndu-se pe plic „Pentru cojoterapie”).

FALSIFICATORII

SAU NAIVITATEA IMPOZABILĂ

Cel mai adesea i s-a zis intrarea — sau reîntrarea — în Europa. De fapt, este vorba să intrăm — ori să reîntrăm — și noi în rind cu lumea. Cu lumea normală. Cu toate petele ei de culoare. Cu albul și cu negrul ei. Socialismul a fost o lume artificială. Anormală. De la economie până la psihologia socială. De la „justiția socialistă” până la criminalitate. Așa încât, cel puțin din unghiul polițiștilor, până și creșterea în România a numărului falsurilor importante este tot un semn că intrăm în rind cu lumea. Polițistul nostru recuperează restanțele meseriei nu numai vizitând Anglia, Germania, Italia, Franța — și învățând de la

hoții visează. Nu s-a inventat încă lacăt pentru vise. Și nici pașaport.

Lar hoții seamănă între ei. Indiferent unde se îndrăgostesc și fac guturai: în California ori în Dâmbovița.

S-a constatat, de pildă, că — nu doar „citu-i Maramurășu” ci chiar cit e lumea toată — moneda cea mai asiduă falsificată este dolarul american.

Visul chiipirgiului merge mină-n mină cu visul escrocului. Împotriva tuturor polițiștilor din lume, ei se caută și se găsec.

Un studiu temeinic, făcut cu precizie, nemțește — făcut chiar de nemți adevărați: sobri, blonzi și cu ochi albaștri — știți ce-a arătat? Că dintre persoanele ce au acces la fotocopiatoarele color, una din trei încearcă — măcar din curiozitate, pentru a testa posibilitățile sculei — să reproducă bancnote. E drept, neîntrecuți fabricanți de șuruburi și inghițitori de bere habar n-au care este oata de fascinație a leului românesc. Drept care i-a pedepsit soarta: a mai apărut și leul moldovinesc.

Interpolul este ținut la curent cu toate noutățile imaginate gratis de hoți și descoperite cu chelțul de vardiști. Așa s-a aflat că polițiștii polonezi au descoperit, uimiți, că falsificatorii lor sînt atrași mai ales de bancnotele de un milion de zloti. Sau, oricum, de cele cu valori de la 50 000 în sus. Ba chiar că nu i-a prea interesat moneda națională înainte de punerea în circulație a acestor noi bancnote.

Astia da, internaționaliști! Cine să mai poată spune de citi zloti sînt patrioți?!

Remarcați virtuțile hirtiei de un milion pentru psihologia acestor alergători. Predestinați să fugă veșnic în fața vardiștilor.

Dar de ce să ne uităm noi la alții? Amintiți-vă de cînd ați fost pionieri și uteciști: „Să ne cunoaștem frumusețile patriei!”

Mai ales de cînd a cuprins-o mirajul dolarilor. De la cosmetice la electronice, de la limuzine și case la licitații de spații comerciale totul se tranșează pe valută. Tăcîni oferă țulcă și mîncare pe valută. La orice colț de stradă, poți să dai peste zoaiele revărsate ale celei mai originale faune cu care a coexistat vreodată mîndra poliție română: „Vînd convenabil dolari și mărci!”

În timp ce noi încă mai discutăm, pe îndelete, dacă pentru intrarea în Europa să alegem o cale mai scurtă sau mîrșă, ritmăm una mai lungă, mafia nu pierde vremea: a și intrat în România. Fără pașaport. Fără să dea bună ziua polițilogilor și economiștilor ori să-l raporteze

dati: aveau asupra lor un pistol Mauser calibrul 7,65, cu cîteva zeci de cartușe.

Grăție Interpolului, succesul polițiștilor români a fost adus în cel mai scurt timp la cunoștința unei rețele de traficanți români. Adică zburdalnici copii ai Cetății Eterne, dar la ce v-ați gîndit?!

Un hoț — mai ales neprins — este un om inteligent. Altfel, ar fi găbit iute. Hoții au un remarcabil spirit de observație. Și o inteligență combinativă care-i aseamănă cu marii inventatori. Uneori, ei chiar sînt inventatori. Sînt, de asemenea, buni psihologi. Datorită acestor atribute calități, patru bișnițari arestați au focalizat atenția unor distinși domni polițiști.

Cvartetul a procurat — printr-un cetățean român cu domiciliul în Grecia — mai bine de 30 000 de dolari falși. În bancnote de 100. Pentru care au apărut doi amatori. De încredere. Din București. Frați. Unul medic, iar celălalt arhitect.

Remarcați stilul, distincția potlogarilor. Nu se-ncurcă d'm'le, cu oricine! Dacă nu prezintă nicaieri garanții morale, nici nu se uită la tine. Garanții, desigur — în ochii lor!

Frățiorii au inghițit, cu mare discreție — intelectuali, de! — 24 500 de iluzii. Cu convingerea că sînt exact atîția dolari S.U.A. Dar au respirat ușurați: s-au scăpat de vreo cinci milioane de lei, adunați cu migală, ca picăturile arborelui de cauciuc, din amărîta noastră de economie socialistă.

Celor doi frați urși păcăliți de cele patru vulpi probabil că greu le va mai scoate cineva din cap convingerea intimă că poliția are ce are cu întreprinzătorii particulari, e pornită împotriva lor. „Cum să intrăm, dom'le, în economia de piață, dacă nu ne lasă?! Cum, cine? Astia!!”

Interesantă întrebare. Dacă vrei să găsești răspunsul, nu-l cauți cu poliția. Anul trecut, în cele 1030 de așa-zise cazuri de plasare descoperite s-au pus în circulație — ori numai s-a încercat — bancnote echivalînd cu 172 700 de dolari S.U.A.

Nu-i vorbă că mare-i și grădina lui Dumnezeu! Cum n-au lipsit amatorii, au fost negociate pe piață pînă și petice de hirtie decupate din ziarul „Azi”, care a reprodus, la mărime naturală, bancnota de 1 000 de lei.

Din aceeași categorie de stringători obsedați să spele mai iute lei adunați cu cine știe ce furtisaguri, s-au selectat, pe cale naturală, ca în economia de piață vas' zică — intrăm, intrăm! — cum-părători unor dolari americani mai originali chiar decît democrația noastră privată. Este vorba — n-o să vă vină să credeți! — de niste carnete, sau albume, numiți-le cum vă place, care conțin toate biletele americane în circulație, carnete tipărite de POLSIB S.A. din Sibiu, și vindute, la solicitarea firmei RANDEVU din Iași, cu 100 de lei setul de bancnote, de la 1 la 100 de dolari. Evident, reproduceri. Aceste imprimări — în două culori, la mărimea naturală și cu numere de ordine ca și biletele americane aflate în circulație — au ajuns pe mîna unor pungași care le-au vîndut ca valută autentică. Deși — rețineți!!! — au imprimat, deasupra seriei, mențiunea „SPECIMEN”.

În „limba americană”, nu? Probabil așa și-au închipuit speciemenele care le-au vînat.

O altă ramură de falsificatori care înfloreste mai nou în România este aceea a „expertilor” în pașapoarte. Grăbiți află discret că poate să scurteze drumul de obținere a unei vize, dă — ba chiar insistă să dea — în taină bani buni, după care află — întotdeauna prea tirziu — că stampila „omului providențial” era falsă. Eurogeni prin efracție? Au fost prinși cîțiva vînzători de vize false. Pînă acum, însă, nici unul din „autorii” de ștampile pentru încasarea acestui impozit pe naivitate.

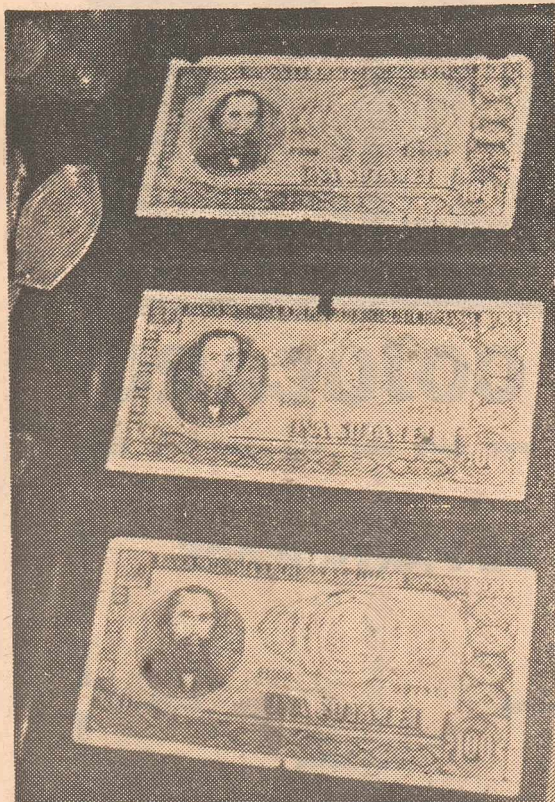
DORIN GHERGHINESCU
Fotografii de ELENA GHERA

domnului Stolojan nivelul ei de „eficiență”.

Întregi rețele de traficanți s-au organizat deja. Altele se infiripă discret chiar în timp ce citiți aceste rînduri. Totul — pe cele mai verificate principii mafioate. Unele din aceste rețele se ocupă exclusiv cu plasarea de valută falsă.

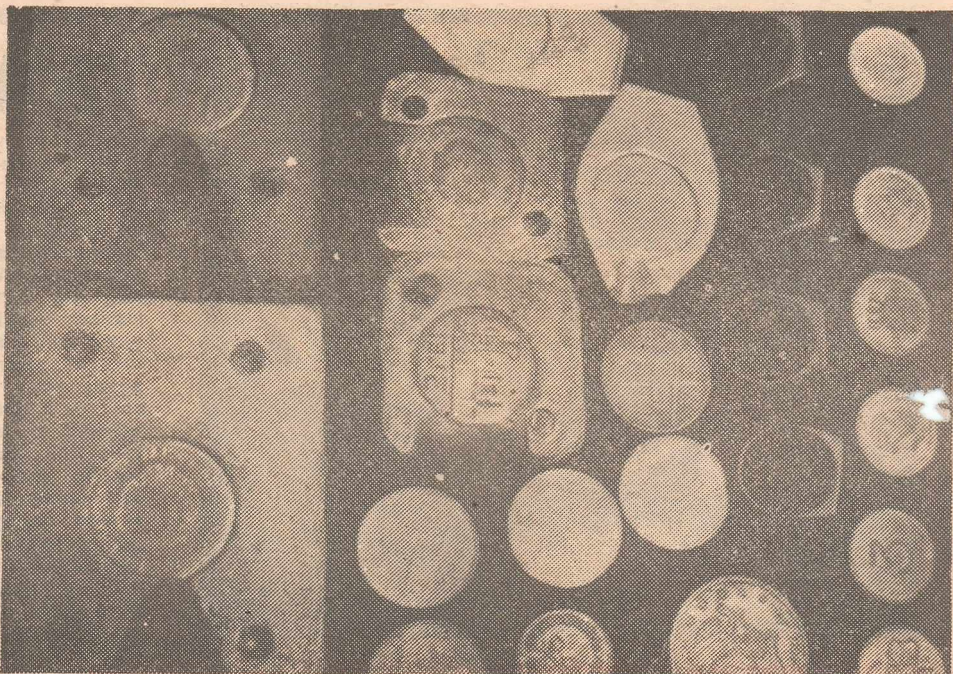
Cei depistați pînă acum sînt, majoritatea, bișnițari cunoscuți, diverși speculanți, țigani escroci și cu antecedente penale. Din această galerie nu lipsesc escroci străini urmăriți în multe țări.

Însoțit de încă doi compatrioți ai săi fercheșul domn Luigi Bellapadrona, ca naționalitate italian, iar ca faimă mafiot traficant de valută falsă și mașini furate — urmărit în Germania, Austria, Italia — a plătit, de la intrarea în România, prin Stamora Moravița, tot ce a comandat cu aplomb — cazare, masă, benzină și ce le-a mai poftit miocardul — numai cu dolari. Cu dolari falși. Sau cu lei obținuți contra maculaturii sale colorate. Cînd au fost prinși în București, cei trei pungași meridionali mai aveau asupra lor dolari nord-americani. Tot falși. Bancnote de 100. Noi. Exact 115 asemenea foițe. Toate din același tip de contrafacere. N-a fost tocmai o surpriză că se îngrijiseră să nu fie pră-

mai hirsitii săi colegi — ci și reîntors acasă, fiindcă îl obligă „clienții”. Ei seamănă tot mai des cu cei din lumea... bună.

Visează poeziile, visează savanții, dar și

Pușcăria de femei din Craiova

În 1948, Adela Scărlătescu avea douăzeci și patru de ani nu demult implinți. Era jună, belă, rebelă și, probabil, „chi alunecoși, inimă zburdalnică”. Nici afară nu își închipuia ce avea s-o aștepte. Arăta tină, înaltă, suplă și trecea drept o femeie frumoasă. Tatăl său isese un înalt magistrat la fosta fundare a principelui Carol, botezată mai târziu cu numele lui Carol al II-lea, deci a fi putut fi considerat, cu ușurință, a reprezentant al aristocrației vremii eea ce devenea din ce în ce mai nermis în anii „dictaturii proletariatu-ii”, membru al „elitei intelectuale”. Cîmii ei soț, B. Niculescu, reușise să gădă din țară (am povestit despre această într-un „episod” anterior), după instalarea regimului comunist, într-un mod aproape spectaculos.

O „evadare din țară” — pregătită în amănunt

Adela Maria Scărlătescu se destăinuie: Am suferit cumplit atunci. Am vrut să mă împușc, după ce am fugit și Barbu (soțul, n.a.), și Alexandru Scărlătescu, ratele mele. Într-un tirziu, a luat hoirirea să „fugă”. Dorise mai demult să lece din țară și, după demersurile necesare, a bătut nesfîrșite drumuri la papoarte. După ce s-a hotărât, a încercat să-și pregătească, într-o oarecare măsură, „fuga”. Barbu Niculescu, soțul ei, cu care trăise opt ani de zile), aranjase, de cît se putea, „evadarea”. Adela era așteptată în Iugoslavia, peste Dunăre, la raniță. „Programul” prevedea ca trecerea în Italia să aibă loc pe la Trieste. B. Niculescu oferise celui care a accentuat să fie „călăuză” prin aceste primele, foase peripeții mai mult decît ar fi putut dispus să ofere oricare alt soț: un reținer în America (gratuită), pe care să obținerea cetățeniei americane, ceea ce constituia un deziderat destul de greu accesibil și la acea oră) și o lujă bine plătită în „țara tuturor posibilităților”. La început, Adela Maria Scărlătescu s-a gândit să încerce trecerea înot a frontierei pe fluviu. Era o ună înotătoare de la 6 ani, atît în stîlul brăz cît și în craul. Însă erau desuși curentii, vîrtejuri — și apa era foarte rece. Trecerea se hotărîse să fie făcută pe la Turnu Severin, pentru a-l putea onota pe „omul de legătură”. Adela u era singură, venise însoțită de Puiu Ghimuș. Puiu era un prieten din copilărie al fetei. A fost prinsă în timp ce încerca trecerea peste fluviu. Fusesse deunțată, după cum avea să afle mai târziu. În perioada arestului, un deținut are spăla veceurile i-a mărturisit cu multă teamă și precauție cine fusese deutorul: un anume Dan Grigorovici.

Doi ani de temniță grea

Dan Grigorovici era o rudă a lui Gh. I. Atărăscu. Era „omul Securității” din Turnu-Severin, fără ca Adela să fi auzit încă de la ea despre aceasta. Cum ajunsese informatorul Securității? Încercase să treacă și el peste graniță — împreună cu amanta lui — și fusese prins. Securitatea îl cooptase printre colaboratorii

ei. Toate astea, A.S. le va afla mai târziu. După arestare, A. Maria Scărlătescu a fost transportată la Craiova. Acolo a avut loc interogatoriul și s-a declanșat ancheta. Era un început de toamnă frumoasă, își amintește Adela. Purta un mantou din păr de cămilă. Acuzăția a fost formulată categoric: „intenție de trecere frauduloasă a frontierei”. Împreună cu ea a fost arestat și Puiu Ghimuș. Era de aceeași vîrstă cu Adela. Amindoi fuseseră surprinși pe faleză. Dacă ar fi fost surprinși în barca destinată traversării fluviului — precizează dna Scărlătescu — ar fi „primit” cinci ani de temniță.

Așa că pedeapsa a fost mai „blîndă”. Sentința le-a prescris „doi ani de temniță grea, fără confiscarea averii”. Ministerul de Finanțe — relatează A.S. — ar fi intenționat să o acuze (și ar fi putut) de tentativă de fugă peste graniță cu bijuterii și alte lucruri de valoare. Ambii fugari au avut parte de rejudecarea procesului. La proces, avocatul lui Puiu Ghimuș a pretins că, de fapt, clientul său fusese ademinit de dna A. Scărlătescu, mai versată, ca și cum el nu ar fi venit de bunăvoie în Turnu Severin. Acum, Adela Scărlătescu a împîinit 68 de ani. Perioada de detenție și-a pus amprenta puternic asupra stării sale de sănătate. Este imobilizată în apartamentul în care locuiește și are nervii zdruncinați.

Cum erau tratate detinutele pe motiv politic

Penitenciarul central din Craiova era mixt: acolo erau închiși și bărbați și femei. Șeful lui era un oarecare Vasilescu. El era și șeful Securității din Craiova, după cum a rămas cu impresia A. S. Nu se poate ști precis ce grad avea, de vreme ce arărea, în general, numai în haine civile. „Fetele” aveau și ele o sefă de celulă. O singură celulă cuprindea cam douăzeci și opt de persoane. După estimările Adelei, capacitatea închisorii ajungea cam la 4500 de oameni. Deși capacitatea pe care ar fi trebuit să o suporte în mod normal ar fi fost de 1500 de persoane. A. Scărlătescu fusese încadrată cu statutul de „deținut politic”. Avea dreptul la vorbitor o dată pe lună. „Detinutele” pe motive politice nu erau scoase afară din celulă decît rar. La ușă erau puse lăcăte zdrene. Închisoarea arăta destul de lămură: pe jos era ciment, iar pe pereți curgea apă încontinuu. Astfel că, atît timp cît a stat în închisoare, reumatismul dnei Scărlătescu s-a agravat tot mai mult. În tavan se găsea o singură fereastră, un oberlicht de dimensiuni nu prea mari. Fiecare deținută primea cîte o păturică roasă, care „nu era bună de nici un fel la învelit”. Adela avea la ea (singură avere) o pereche de saboți. Mîncarea — primită în pachet de la rude — era cîntărită de un gardian care se numea Vintilă. Pușcăriașele aveau voie să primească pachete numai în greutate de pînă la trei kilograme pe lună. Li se mai permitea să scrie o sin-

gură carte poștală pe lună. Adresată doar familiei. Vederca trebuia scrisă cu un scris mare și vizibil, altfel era ruptă (de către cenzură) și aruncată la coș. A. S. își amintește că în doi ani a mîncat doar patru fursecuri. Există și o curte mică, unde se putea ieși din curtea „dreptului comun”.

De la rezervația de păduchi la colaborarea cu Securitatea

În curte se întîlneau pușcăriașele „politice” cu „hoatele, criminalele, pungase la drumu’ mare”. La Craiova era doar o secție preventivă — cum o numeau gardienii cît și cei închiși acolo — în care prizonierii erau ținuți, de regulă, un an de zile (sau pînă-ntr-un an) și apoi trimiși în altă parte. Muschiul „fertil” și o igrasie verde se întindeau pe pereți. O țigancă (își amintește Adela) a despădușiat-o de mai multe ori. Penitenciarul era o „rezervație de păduchi”. Pe țigăncușă o porecleau „Lămiia”. Era o hoată de buzunare. „Printeșo, ești frumoasă, hai să te învăț să furi!” — i-ar fi spus „Lămiia”, ademenind-o. „E o meserie nobilă”. Adela a isprăvit pedeapsa după ce a ispășit fix doi ani fără două zile. Nici n-ar avea cum să uite acest răboj al suferinței. După ce a „scăpat de la pîrnaie”, a întîmpinat mari greutăți în a-și găsi un loc de muncă. A reușit, cu mare greutate, să fie angajată „taxatoare” la I.T.B., timp de 8

Violență în centrul Bucureștiului

Stiind că scriu despre oameni și fapte, o femeie a venit zilele trecute la mine și iată ce mi-a povestit:

«Treceam pe una din străzile de pe lângă Piața Universității. Mergeam îngîndurată, cînd am zărit doi bărbați distinsi, foarte bine îmbrăcați, de vîrstă mijlocie. Am rămas neplăcut impresionată de faptul că erau în compania unui individ tucuriu, cu o înfățișare dubioasă. Ajungînd în dreptul lor, am auzit un scurt schimb de cuvinte care explicau relația dintre cei trei: străinii agătați pentru schimb ilicit de valută.

Încerc, pe cînd intram chiar în magazinul de lingă ei, să le soptesc trînelor o avertizare, dar ea cade pe un teren deja supus celeilalte influențe: dorința unui schimb avantajos. Totuși, ei sînt simpatiza mea, se iau după mine și mă întrebă dacă teancul de mîi pe care le aveau acum în mîini nu sînt false. Stiind că tot vor fi escrocați, fie ele miile false sau nu, bravez și-i sfătuiesc să nu facă schimb. În același timp, îmi dau seama că am mers prea departe. Mă puteam expune la o jesire din partea celui care le oferea tirgul. Ies afară din magazin. Nu mică mi-a fost mirarea văzînd apropiindu-se de mine un personaj care mă întrebă, într-un „limbaj internațional”, dacă sînt frantuzoaică și dacă sînt împreună cu cel doi francezi. Neg. Mai fac doi pași și apar un tinăr care mă interpelează în română, dar nu mai răspund. În schimb, sînt gratulată din urmă cu cele mai gingase urări: „Las-o, mă, că nu vrea să vorbească! Curva dracului! Vroia să se pricopsească! Dumnezeu-i mă-sii de nenorocită!”

Mă îndepărtez în grabă, fără a răpoasta, dar simtîndu-mă umilită de cuvintele pe care nu le meritam și cu care nu eram obișnuită.

luni, deși era „baccalaureată” (ceea ce însemna, totuși, o situație privilegiată pentru acele vremuri). Slujba a durat pînă ce s-a inventat compostorul, apoi... A mai lucrat șase luni la „Electrecord”. Pe urmă a fost angajată la Fondul plas-tic. Deși i-a fost foarte greu să își facă rost de un serviciu cu dosarul ei, Adela mărturisește că „n-a făcut niciodată trotuarul”. După un timp, a fost chemată la Securitate și i s-a propus colaborarea. Lucrul avea să se repete. Un anume Coman, anchetatorul din acea vreme al Securității, avea grijă să impri-me de fiecare dată discuția avută la sediu, pe casetofon. „De ce nu veniți să lucrați cu noi?” — i-a spus acesta, invitînd-o să afle și să comunice informații despre soțul ei aflat acum în exil. „Ați putea avea — și meritați — bijou-uri pe mîini, să vă-mbrăcați în blană de vizon și să vă vină mașina la scară”. Adela își amintește că de amărăciune i-a fumat un pachet întreg de țigări „Snagov” lui Coman în timpul interogatoriului. Nu i-a răspuns nimic. Decît în gînd: „Pentru că îl iubesc și acum pe soțul meu, Barbu Niculescu”.

MIHAIL GALĂȚANU

P.S. Așteptăm, în virtutea ideii de a începe un adevărat proces al comunismului, noi mărturii la redacția revistei noastre, eventual pe numele semnatarului acestui articol.

Un alt jaf țigănesc

Pîine și sare, ca să mi te-omoare

Nu prea am luat atunci în seamă toate avertismentele ale unui turist care vorbea întinderea acestui cancer al violenței pe trupul societății și pe care nu ai să-l arzi doar cu simpla flăcără a chibrit scos din cutia milelor pînă nu am aflat de trimiterea în fața câștii a unor minori țigani acuzați că ucis în cîteva zile patru oameni bătrîni, lipsiți de apărare. Apoi au mărturisit o cincea crimă. Victimele — din Oraș și din apropiere...

Caz: în seara zilei de 25.01.1991, un Ștefan Csakvary, din satul Leș, 14, locuind într-o casă izolată, în jurul orei 21 aude lătratul cîinelui său. Ieșe ușa, iese afară, se îndreaptă apoi la poartă, întrebînd cine-i. Făptuitorii spund că le e sete și îl roagă să le dea o cană cu apă.

Într-un milos și ospitalier, se duce la cana cu apă, timp în care țiganii deschid poarta. Cînd bătrînul s-a întors, cana plină cu apă, tucuriile erau deja

în curtea casei. Gazda a întins cana cu apă lui Racz Constantin care însă în loc să bea a trîntit-o degrabă în capul bine-făcătorului său. Pe bătrîn l-au lovit cu ce le-a venit celor 6 musafiri de noapte la mină, silindu-l să nu iasă afară și să urle după ajutor.

Locuința a fost furtivă, lucrurile puse în căruță, apoi Ionaș Aurel, Bojani Marian, Horvat Alexandru, Rostas Mindruț au revenit să care restul de lucruri și să-l ameninte pe bătrîn că dacă nu le dă banii va fi vai și-amar de el.

În cursul expediției de tîlhărie 4 gîini și o gîscă au murit prin sufocare, o damigeană cu vin (între altele) s-a spart. Dar bine că a curs vinul, nu singele...

În curte, cana din care trebuia să bea apă drumetul zace ca un simbol dezumflat. Apa rece, bună de băut, a sărit și s-a împrăștiat peste tot ca o nefericită lacrimă de țaran izbită cu pumnul.

PAȘCU BALACI

Se simte lipsa lui Mircea Iorgulescu

Exasperat de situația din România, Mircea Iorgulescu s-a stabilit în Franța, cu puțin timp înainte de căderea lui Ceaușescu. Venind la putere, așa-numitul „Front al Salvării Naționale” a promis, printre altele, că va repune în drepturi intelectualitatea și că va face eforturi pentru a-i recupera pe intelectualii care au fost nevoiți să se expatrieze de-a lungul timpului din cauza regimului comunist. Nu s-a întâmplat nici pe departe așa. Mircea Iorgulescu, de exemplu, n-a fost invitat să conducă vreo instituție importantă din România post-revoluționară, ca să o facă rentabilă din punct de vedere spiritual. Nu am cum să știu dacă strălucitul critic literar și publicist ar fi dat curs unei asemenea invitații. Este o problemă care îl privește și nu vreau să mă eriez în purtătorul său de cuvânt. Dar știu că propunerea nu i s-a făcut.

Grobolan și cinicul slogan comunist „nici un om nu este de neînlocuit” continuă să funcționeze. Adepții marxism-leninismului nu au un cult al unicătăii ființei umane. Ei îi judecă pe oameni din punct de vedere statistic. Cantitativ, nu calitativ. După opinia lor, oricine poate fi înlocuit cu oricine: un erudit cu un ignorant, un profesionist cu un amator, un geniu cu un cretin. În ultimii ani ai dictaturii ceaușiste foarte mulți scriitori importanți plecau definitiv din țară sau făceau un fel de grevă a scrisului, dar oficialitatea nu se îngrijora: îi înlocuia cu tot felul de veleitari furnizați de festivalul „Cîntarea României” sau veniți pe cont propriu să-și ofere serviciile. Și iată că acum se întâmplă la fel. Scriitorii de elită refuză să colaboreze cu actualii guvernanti — pentru că majoritatea acestora provine din rîndul oamenilor lui Ceaușescu —, dar acest refuz nu este considerat o dramă de către cei aflați la putere. Ei se mulțumesc cu... voluntarii, chiar și atunci cînd acești voluntari sînt mediocri ca scriitori și execrabili ca oameni. Totodată, conducerea țării nu face o politică activă de aducere în țară a oamenilor de valoare aflați în exil. Dacă vreunul dintre ei vine din proprie inițiativă și, mai ales, dacă trece și pe la Palatul Cotroceni, este bine primit. Dacă nu, nu.

În acest context se înscrie și cazul lui Mircea Iorgulescu. Mircea Iorgulescu este un intelectual competent, curajos și activ, care ar fi de mare folos culturii noastre în momentul de față, dar care, dacă s-ar afla în România, s-ar situa — aproape sigur — pe o poziție critică față de actuala tendință de restaurare a comunismului. De altfel, din publicistica pe care o face în străinătate — la posturi de radio ca „Europa Liberă”, BBC sau Radio France International, ca și în presa scrisă, de limba română, din Occident — reiese foarte clar că nu acceptă să mintă pentru a câștiga bunăvoința vreunei autorități. Ne aducem aminte că și în perioada cînd se afla în România și cînd depindea, ca toți scriitorii și publiciștii, de Consiliul Cultural, de secția de presă a C.C. al P.C.R. etc., tot nu ceda presiunilor și tot lupta împotriva unor impostori care se bucurau de imunitate, de genul lui Corneliu Vadim Tudor. Tocmai de această combativitate și de această intransigență, caracteristice lui Mircea Iorgulescu, ar fi nevoie în momentul de față.

Există, apoi, o mare confuzie în domeniul valorilor literare, iar Mircea Iorgulescu, cu spiritul său critic infailibil, cu temperamentul său de luptător, cu vocația de publicist, care știe să trezească pe cititori din somnolență sau din apatie, ar putea întări în mod considerabil rîndurile criticilor literari — îngrijorător de puțini la număr — care mai fac cu adevărat critică literară.

În peisajul literar actual, se simte acut lipsa lui Mircea Iorgulescu.

ALEX. ȘTEFĂNESCU

Nicolae Mihai:

„Eram copil cînd am venit la radio”

Sînt absolvent al unei facultăți de istorie. Mi-a plăcut foarte mult istoria. Extrem de mult. Citesc multă istorie. La radio lucrez din anul 1959. Eram copil cînd am venit la radio. În felul acesta pot să îmi explic și faptul că am învățat de la mai mari, mai inteligenți oameni de presă pe care i-am cunoscut, pe parcursul existenței mele gazetărești. Am avut ocazia să cunosc oameni de o foarte complexă pregătire gazetărească cum a fost un Leon Sărățeanu, cum a fost și este domnul Eugen Preda, mari gazetari, de mare rigoare științifică în materie de gazetărie. Oamenii care au avut și au un condei extraordinar, generoși — să ne spună, să ne arate.

„Matinalul” sau „Siberia Radioului”

Am foarte mulți ani de lucru în radio. Am făcut foarte multe emisiuni. „Matinalul” la care am bucuria să lucrez acum și-a câștigat, într-un fel, o oarecare notorietate. Datorită, probabil, strădaniei noastre de-a fi aproape de ascultători, de-a le spune cîte ceva frumos și bun, cîte un gînd pornit din inimă, spus cu suflet și cu înțelegerea față de starea pe care o trăim.

Ne place ceea ce facem. Gîndul de-a fi așteptați de ascultători ne bucură și ne pune, în permanență, într-o stare de implicare totală, din punct de vedere afectiv și spune, nu atât din punct de vedere informațional.

Dincolo de toate acestea, judecînd și după scrisorile pe care le primim, se izbeste o comuniune între cei care realizează aceste emisiuni și ascultători.

Este o emisiune trudnică. La noi se obîsnuește chiar să se spună că ea este „Siberia Radioului” gîndindu-ne la Siberia deportărilor de odinioară. De ce? Pentru că este o emisiune care se face greu. Dincolo de faptul că ea implică o participare la niște ore destul de crîncene, adică cinci, opt dimineața, dincolo

Acele misterioase voci ce pătrund în microcosmosul nostru, venind din eter și care ne fac martori la întîmplări neobișnute petrecute chiar în secunda perpetuă aparțin, oare, unor oameni ca noi sau unor arătări ciudate din alte lumi? Cine sinteți cei care, în zori, ori în miezul zilei, la cumpăna nopții ori de sărbători, vă găsiți mereu în preajma noastră? Dincolo de semnul de recunoaștere al postului vostru de radio, România Actualități, Fun Radio, Delta, Europa Liberă, R.F.I., România Tineret, BBC, vă aflați voi, voci calde și catifelate, cu nume de femei și bărbați, gata oricînd să ne spun-

neți ce s-a mai întîmplat în cele patru zări, să ne îmbărbătați cînd ne este greu, să ne dați o speranță cînd sîntem în suferință, să ne mîngiați tristețea cu un zîmbet, să fiți mereu lingă noi.

Prin această rubrică intenționăm să pătrundem, în săptămînile viitoare, în acest univers invizibil, perfect material și cognoscibil, să încercăm să ni-l apropiem pe acei necunoscuți ai undelor radio, să stabilim un dialog cu ei, să-i asigurăm că sîntem mereu pe recepție, căci iubirea între oameni există dincolo de convingerile politice sau distanțele geografice. Fiți deci, atenți, a început „Matinalul”.

Paul Grigoriu: De la „Radio Vacanța” la „Radio Actualități”

Lucrez la radio de cînd am terminat facultatea, din 1969. Pînă la Revoluție am lucrat la secția franceză, la emisiunile pentru străinătate și singura mea apariție pentru ascultătorii naționali era la Radio Vacanța, la Mamaia. De la Revoluție am fost adus aici, la Actualități unde m-am adaptat extraordinar de repede, pentru că aici există oameni deosebiți, oameni care desigur lucrează tot timpul sub presiune, și nu exagerez, cînd spun acest lucru, au disponibilități sufletești extraordinare. Eu aveam oarecare reticente. Credeam că n-o să pot să mă adaptez și n-o să-i pot înțelege foarte repede. Ei m-au ajutat. Au făcut mai mult de jumătate de drum spre mine și pot să spun foarte sincer că acum, în această redacție de Actualități, care m-a ajutat să devin ceea ce sînt, n-am decît prieteni. Ceea ce este foarte mult. Te stimulează, și ca profesie, și ca om.

Emisiunea pe care o fac durează trei ore, de la cinci la opt dimineața, dar eu încep lucrul la ea din ziua precedentă, de la șase după amiază și o termin pe la patru dimineața în ziua emisiunii. Asta pentru că am o foarte mare exigență, în primul rînd față de mine și în al doilea rînd față de ceea ce aleg din corespondență, din muzică.

„Noaptea mi-o petrec în Radio

Cred că acesta este unul din secretele succesului emisiunii. Emisiunea pare improvizată, este spumoasă, electrizantă, după cum afirmam căvs, dar este foarte atent pregătită. Nu spun că nu am intervenții care sînt făcute, atunci, în studio, dar, în general, lucrurile mari sînt gîndite în noaptea aceea pe care mi-o petrec în Radio, singur, ascultînd benzile, făcîndu-mi o idee, de multe ori negăsind soluțiile cele mai fericite decît cu cîteva minute înainte emisiunii. Dacă le găsesc pe toate, emisiunea iese, într-adevăr, foarte bine și oamenii, cei care ascultă, și la care eu tin foarte mult, ei sînt principalii mei senzori din punctul de vedere al impactului emisiunii. Deci, dacă oamenii acestia telefonează sau îmi scriu, este deosebit de important nu numai pentru mine, ci pentru toți cei care fac gazetărie, pentru că simți că tot ceea ce tu vrei să dai anonimului aceluia, care plătește un abonament la radio, răsplătește căldura din tine și buna dispoziție pe care vrei să i-o induci, căci viața asta este păcătoasă și grea, și măcar dimineața s-o începi

ca lumea dacă ziua poate să-ți rezerve tot felul de surprize neplăcute. Sînt fericit cînd pot să dau tot ceea ce este mai bun în mine și de aceea momentul cel mai greu la o emisiune este sfîrșitul, atunci cînd aud semnalul de închidere.

„Nu știu să mă exprim în procente ca dl Stoloian

Lucrez cu o echipă formidabilă. Dacă n-ar exista această echipă probabil n-as fi ceea ce sînt. Sînt anoniimi cărora le pomenesci numele o dată și ascultătorul nici nu-l reține. Toți acești tehnicieni de cabină, de la emisie sînt cei care te fabrică. Eu nu știu să mă exprim în procente căci nu sînt domnul Stoloian, dar datorce enorm de mult acestor oameni profesionalismului lor, și aceeași dragoste pe care eu o am pentru ascultători îi animă și pe ei, poate în măsură și mai mare.

Înainte de Revoluție unul din singurele mele puncte bune din dosar era că m-am născut la 6 Martie 1945. Acum s-a dus punctul ăsta. Sper că s-au dus și dosarele. M-am născut la Bacău. Am absolvit liceul „Bacovia”. Am făcut o încercare esuată de studii politehnice, un an, după care am intrat la Universitatea din București, secția franceză, pe care am terminat-o în anul 1969 cînd am venit la Radio. Cred că aceasta a fost marea sansă a vieții mele pentru că profesor nu mă vedeam. Trebuie să ai un alt fel de echilibru, un anumit tact, ori acestea îmi lipsesc, din punctul de vedere al catedrei, firește. Aici, la radio, sînt alte cerințe și cred că ucinicînd pe lingă alții și deschizînd foarte bine urechile, am reușit să devin un profesionist sau un meserias, nu mi-e rusine să spun chestia asta. Consider că sînt un meserias.

„În loc de aviator, am ajuns redactor la Radio

În copilărie era la modă, se purta profesia de aviator. Am vrut și eu la un moment dat să fiu aviator după care, auzind prin jur sau văzînd starea mai bună a doctorilor, am vrut să fiu doctor. Nu s-a ales nimic de ele. N-am devenit nici aviator, nici doctor, sînt gazetar de radio, dar nu-mi pare rău.

Am fost căsătorit. Am doi copii. Doi băieți. Unul este student la electronică, altul este elev la Liceul german, în clasa a VIII-a. Acum stau singur. Mă rog, aceasta este viața. Am, sper, destui prieteni și nu-mi doresc să am mulți dușmani. Cred că nici nu provoc inamiciții.

Îmi sînt foarte dragi cei tineri, care intră în radio, și mă vîd pe mine cînd am intrat și am avut mentori, oameni de la care am învățat. Meseria asta nu se învață citind o carte sau un tratat de radio, ci făcînd, efectiv, și am luat copii care vin și stau noaptea cu mine și cărora le dau cîte un lucru de făcut. La început ascultare de bandă, apoi îi pun să redacteze ceva și cred că sînt cîteva în care poți să ai încredere. Firește, cu greșelile începutului. Toată lumea greșește.

de orarul acesta atît de împovăraător pentru toți cei care fac o astfel de emisiune, mai trebuie să și pregătești cîte ceva pentru a spune celor care te ascultă.

Deci emisiunea se realizează din ajunul ei cînd se adună benzile, informații, se triază nu în funcție de vreo coordonată politică, sau ceva de genul acesta, ci se triază în funcție de un anumit echilibru pe care trebuie să-l poarte emisiunea. Se muncește.

Orice emisiune se creează pe parcurs, nu te gîndești la o finalitate anume. În fiecare oră ea capătă o turnură nouă, un aspect nou care se integrează în totalul general.

M-am născut în București în anul 1937, în decembrie. Sînt în zodia Săgetătorului. 9 decembrie, la ora două noaptea. Mai că-mea spunea că sînt un om norocos și cred că sînt atîta vreme cît am avut șansa să lucrez într-o astfel de meserie care este într-adevăr fermecătoare și care merită să fie făcută de oricine și dacă acel oricine are și har pentru ea, atunci lucrurile sînt și mai reușite din punctul de vedere al celor care așteaptă de la noi, din profesia noastră ceva cit de cit bun.

„Mie îmi plac «fiarele»”

Mi-ar fi plăcut să fiu inginer. Mie îmi plac mașinile, „fiarele”. Am un hobby, la care tin foarte tare și pe care îl practic în continuare, fără nici un fel de opr-

re. Îmi place să studiez și să fac mașini. Precizez, mașini-unelte. Chiar am avut această preocupare de-a lungul anilor. Să-mi fac un atelier mecanic, pe o masă, miniatural. Orice profesiune, oricît de pasionantă ar fi, trebuie să aibă o parte compensatorie. După părerea mea, nu trebuie să te dedici exclusiv unei profesii.

În timpul meu liber pe lingă lecturile foarte multe pe care le-am făcut, în istorie în mod special, literatură evident, ca toată lumea, lectura presei care este obligatorie fatalmente, pentru că trebuie să fii la curent cu ceea ce se întîmplă în țară și în lume, am considerat că trebuie să mai fac ceva.

Unii adună monede, alții timbre, alții chibrituri. Ei bine, mie îmi plac „fiarele” și atelierele mecanice, îmi place electricitatea și-mi mai place și pictura. Cînd mă plictisesc intrucîtva de atelierul mecanic mai pictez cîte un tablou.

Sigur, nu sînt un mare specialist în arta plastică, dar îmi place să pictez cîte un tablou și cînd merg la ziua vreunui prieten marea mea bucurie este să-i fac cadou un tablou pictat de mine. Îmi plac peisajele.

„Să te bucuri de viață

Nu există nimic care să-mi displace pentru că de pe vremea cînd eram tînr mi-am propus și m-am gîndit că atîta vreme cît Dumnezeu ți-a dat viață, cît ești pe această lume, trebuie să te bucuri de ea. S-o prețuiești cum se cuvine, și evident, în virtutea acestor stări vizavi de ceva, sigur, că n-are rost să te superi pe cineva, să dușmănești pe cineva, n-are rost să-ți displace ceva pentru că tot ceea ce ne înconjoară este viață, și atunci dacă dușmănești înseamnă că nu îți place viața. Viața, dacă ru este iubită nici nu merită s-o ai. Nu sînt căsătorit. Mi-au plăcut și-mi plac foarte mult copii. Nu am izbutit din punctul acesta de vedere, deși am încercat. N-am nimerit-o chiar foarte bine în încercarea mea de a alcătui o familie, dar asta nu înseamnă că nu sper în continuare. Îmi plac foarte mult copii și sper ca viața mea să nu se încheie fără a lăsa în urmă moștenitori, oameni pe care să-i iubesc, oameni care să mă iubească.

A consemnat
ELENA GRESCU
Fotografii de GIG MOTOIANU

SCHISMA

ÎN ROMÂNIA!

interviu cu părintele IOAN SAUCĂ, purtătorul de cuvânt al Patriarhiei Române

— Părinte, am deja certitudinea că nu puțini sint cei care s-au săturat să tot vadă soborul de preoți ori de cite ori e cite o sărbătoare oficială. Și vreau să vă spun că nu e vorba nici de comunisti, nici de neocomunisti, nici de pesemisti de-ai lui Verdeț. După cum observ, lumea s-a plictisit și de emisiunile religioase de la Televiziunea Română. După opinia mea este un lucru grav ca după doi ani de la căderea unei dictaturi atee biserica să se afle într-o asemenea stare. Cum comentați dumneavoastră această situație?

— Vă pot spune, din experiența mea — slujesc în București la mai multe biserici — că bisericile noastre sint pline. Arhipline. Bisericile au devenit neîn-căpătoare. E nevoie de noi biserici. Și același lucru se întâmplă în toate eparhiile din țară, cu excepția unor zone din sud. Referitor la participarea tinerilor, sau la implicarea bisericilor ortodoxe în viața tineretului, trebuie să spun că după Revoluție au luat ființă mai multe asociații religioase. Amintesc două mai importante: Liga Tineretului Ortodox și Asociația Studenților Creștini din Universitate. La cerere, Patriarhia a atribuit acestor organizații și o biserică, e vorba de biserica Sf. Nicolae, cunoscută și sub numele de Biserica Rusă, care împlinește nevoile spirituale ale studenților bucureșteni. Cât despre maniera în care este prezentată Biserica la Televiziunea Română precizez că e vorba de o serie de metode post-revoluționare de subminare a acestei instituții. Se aleg fapte ne semnificative, pur și simplu, și te bombardează cu tot felul de știri de genul „un sobor de preoți”. E o metodă nouă de a scribi lumea, de a o face să nu se mai uite la televizor când e vorba de așa ceva.

— Deci e vorba de o adevărată desacralizare?

— Evident, treaba fiind făcută de neprofesioniști. În legătură cu această situație am întocmit un proces verbal în care am afirmat: Pînă cînd biserica nu-și va face emisiunile ei, vom rămîne în această situație de incertitudine. Sintem la cheremul unor foști activiști atești care ne fac emisiunile religioase. Ce mai puteți spune despre ceea ce am văzut la televizor, de Bobotează, cînd un ins în slip alerga în Dunăre, să prindă o cruce?

— Părinte, vreau să vă spun că tinerii părăsesc ortodoxia...

— Nu-i tocmai așa. Am să vă relatez un lucru interesant. Mulți dintre actualii studenți creștini au participat la ședințe de yoga sau au fost chiar practicanți yoga mai mulți ani. Ei redescoperă creștinismul, tradițiile poporului nostru și spiritualitatea străbună după ce au cunoscut curente exotice spre care se îndreaptă la un moment dat. Urmarea — devin curioși față de creștinism, de ortodoxie și valorile ei.

— Am trăit s-o auzim și pe asta: Biserica nu mai are bani! Cum se poate așa ceva? Mai ales în condițiile în care bisericile sint pline...

— Să vedem de unde provin veniturile bisericilor. Din donațiile credincioșilor. Luminarea a rămas tot 3 lei, nu poți crește prețul unei luminări, iar calendarul tot 25 de lei. Credinciosul vine la biserică cu pomelnicul tot cu 5 lei sau cu 10 lei. Contribuția statului în salariul unui preot este foarte mică, o șesime

din salariul mediu de 12 mii lei de azi din țara noastră. Gîndiți-vă, deci, cîți bani trebuie să adune un preot ca să-și facă și el un salariu mediu.

— Rezolvarea o vedeți, probabil, făcînd apel la bugetul statului.

— Da, s-au și făcut intervenții în acest sens, dar nu pentru că statul ar fi obligat față de biserică, pentru rolul ei în societate, care este foarte mare. Trebuie să se știe că atunci cînd noi cerem bani de la buget pornim de la alte considerente: în decursul timpului de la biserică a fost luat tot ce s-a putut — au fost luate pămînturile, școlile, spitalele, pădurile, încît dacă am avea ce am avut n-ar fi nevoie să ne milogim, să fim la cheremul statului, ca să ne plătească și să ne dicteze el ce să facem, ci am putea să ne întreținem și să-l ajutăm pe cei care au nevoie de noi. Cuza a secularizat, dar a plătit preoții ca funcționari publici. În 1948 au venit comunistii care au luat ce mai era de luat și au plătit doar o subvenție.

— Ce s-a întîmplat în urma intervențiilor Patriarhiei în această delicată chestiune?

— S-a vorbit cu primul ministru, s-a vorbit și la președinție. Peste tot ni s-a arătat bunăvoință și în totdeauna ni s-a explicat că bugetul este redus, visteria este goală.

— Fiindcă veni vorba de bani, v-aș ruga să-mi spuneți care este situația bisericilor monumente istorice, multe dintre ele în paragină.

— Într-adevăr, repararea și pictarea monumentelor istorice, care nu sint numai proprietatea bisericilor, este o problemă gravă. Biserica nu poate să le întrețină singură pentru că nu are bani destui. Iată o situație relevantă: în 1991 au fost alocate pentru monumentele istorice (bisericile) aproape 46 milioane lei, din care mai mult de jumătate din acești bani provine de la credincioși. Guvernul a dat doar 100 mii lei, Secretariatul de stat pentru culte — 270 mii lei, iar Ministerul Culturii aproape 2 milioane lei. Situația este asemănătoare în construcția de noi biserici unde din suma de 376 milioane lei, alocată în 1991 pentru ridicarea de noi lăcașuri de cult, 332 milioane sint date de credincioși, secretariatul de stat pentru culte dînd 2,15 milioane lei, iar Ministerul Culturii nimic.

— Ce se întîmplat cu operațiunile de rezidire a bisericilor dărmate?

— După revoluție au fost alocate terenuri pentru aceste biserici, terenuri acum contestate de cei care și-au instalat pe ele magazine, talciocuri, gherete. Nu a fost refăcut încă nimic, absolut nimic. Părintele Bogdan de la Sfînta Vineri a reușit să strîngă din Statele Unite un milion de dolari pentru refacerea bisericilor, dar nu are terenul. Primăria Capitalei nu-i acordă spațiu pentru așa ceva.

— Care este stadiul unirii bisericilor din România și Basarabia, biserica din Basarabia funcționînd pe stil vechi?

— Fără o unire a celor două state românești nu se poate face încă nimic. Atîta timp cît cei de dincolo de Prut trăiesc într-o republică independentă, ei pot decide dacă să rămînă în continuare cu Moscova sau să fie cu altcineva.

— Deci biserica din Basarabia nu este autocefală!

- adevărul despre „un sobor de preoți” ●
- activiști atești fac emisiunile religioase ale RTV ●
- Yoga — o experiență pentru ortodoxie ●
- Cuza a secularizat, dar a dat salarii preoților ●
- guvernul dă un ciubuc de 100 mii lei ● un milion de dolari pentru Sfînta Vineri ● biserica din Basarabia e eparhie a Moscovei ●
- cum s-ar putea isca un război civil ● putem pierde Transilvania?!

— Da, nu este autocefală, ci funcționează ca o eparhie a Patriarhiei de Moscova. Din punctul nostru de vedere ar fi foarte grav ca ei să se declare autocefali, pentru că atunci într-adevăr se vor pune bariere foarte serioase în calea unității neamului. Dar avem încredere în înțelepciunea românească.

— Un conflict religios de proporții zguduie Transilvania. Ce se întîmplat cu patrimoniul pe care Biserica Română Unită cu Roma și-l revendică de doi ani încoace?

— Situația este complicată și nimeni nu poate să o rezolve decît la fața locului. Vă spun ca transilvănean — 80 sau chiar 90 la sîta dintre foștii greco-catolici din 1948 nu mai vor să treacă din nou la această biserică. Problema patrimoniului pornește, firește, de la întrebarea: Cui aparține biserica? În dreptul canonic al catolicilor se spune că biserica aparține cultului, pot să moară toți credincioșii și preotul, biserica rămîne cultului, Sfîntul Părinte avînd jurisdicție asupra bisericilor. În dreptul canonic ortodox lucrurile se prezintă altfel: biserica aparține comunității pentru că din banii acesteia a fost făcută, pe cheltuielile acesteia este întreținută. Deci Patriarhia nu se poate implica în retrocedarea bisericilor greco-catolice. Comunitatea în care se află biserica trebuie să hotărască. În aceste condiții, greco-catolicii cer sprijinul guvernului, spunînd că acesta trebuie să dea un decret. În Ucraina așa s-a procedat, iar ortodocșii au acum o soartă grea, sint calomniați, bătuți, schingiuiți, deși constituie în multe orașe majoritatea.

— Deci se încearcă și la noi obținerea unei hotărîri guvernamentale.

— Așa s-a vrut, dar protestele au fost foarte mari. Imaginați-vă că dacă statul intervine în această problemă de patrimoniu ar putea ieși război civil.

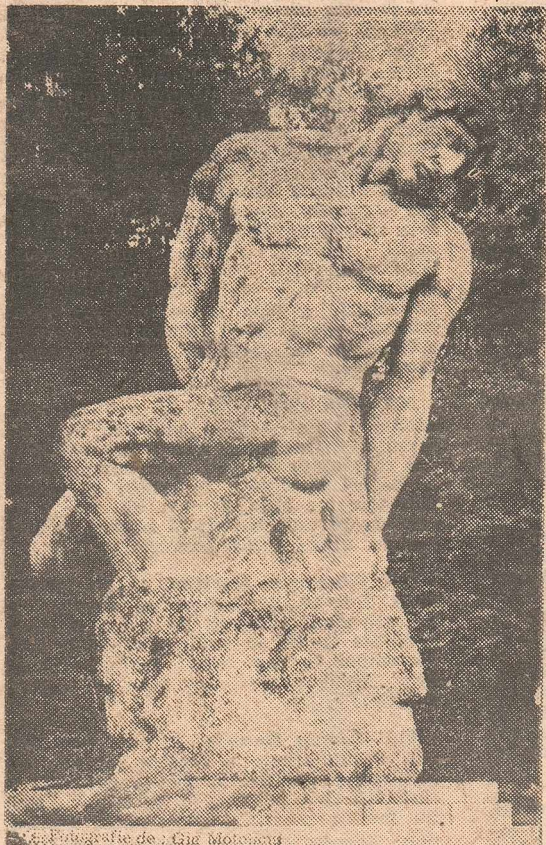
— Bine, dar o ieșire din situație trebuie să existe. Dumneavoastră cum vedeți această rezolvare? Sintagma „război civil” mi se pare cam apăsătoare.

— Greco-catolicilor li s-a oferit ospitalitate și o cale de rezolvare, dar ei preferă să-și facă slujbele în aer liber, în piețe publice, pentru a filma pe videocasete care să arate cît sint ei de persecutați în România. Ceea ce m-a șocat pe mine a fost o scrisoare către Consiliul Europei în care se cerea să se sîtzeze orice ajutor pentru poporul român pînă la rezolvarea problemelor de patrimoniu ale Bisericii Române Unite cu Roma. Acest fapt mă doare foarte mult și vîd o strategie internațională aici. Se problematizează chestiunea Transilvaniei. Așa intrăm în jocul puterilor străine și putem pierde Transilvania. Trebuie să înțelegem că aparținem unei națiuni intacte. Dacă Transilvania va fi catolică, nu va fi românească.

— Bine, dar între Biserica Ortodoxă Română și cea catolică există relații.

— Încă din 1980 noi sintem în dialog cu biserica romano-catolică. Nu sint multe diferențele care ne separă. Am ajuns deja la poziții comune. Unitatismul a fost condamnat de ambele părți. Dar verbal și scrip-tic se condamnă, iar practic se face altceva. Asistăm la o confruntare a lumii pe teme religioase. De aceea îmi e teamă acum de un posibil fundamentalism ortodox.

EUGEN MIHĂESCU ■

Fotografie de GIG MOTOIANU

DI Grid Modorcea și fair-play-ul

În nr. 96 al revistei „Zig-Zag” s-a tipărit un articol al dlui Grid Modorcea, cu următorul post-scriptum: „Acest text ar fi trebuit să-l public în revista Flacăra, care mi-a solicitat să semnez rubrica de film. Însă lipsa de fair-play a acestei publicații m-a determinat să apelez la revista Zig-Zag”. Împrejurarea că acest atac vine la puțină vreme după ce în redacția amintitei reviste au început să lucreze și unii ziariști proveniți de la „Flacăra” ar putea naște ideea că avem de-a face cu clasicul fenomen de plată a polițelor. Precizez că „Flacăra”, consecventă cu sine însăși, nu are intenția să polemizeze cu foștii săi redactori, indiferent la ce publicație ar lucra ei. Dimpotrivă, dorim ca ei, oriunde s-ar afla, să aibă succes, să se afirme. Angajînd cîțiva redactori formați în pepiniera revistei noastre „Zig-Zagul” a intrat și el în „Constelația Flacăra”. Deci, cu „Zig-Zagul”, s-auzim numai de bine.

Altfel stau însă lucrurile cu dl Grid Modorcea. Acuzîndu-ne de lipsă de fair-play, Domnia sa dovedește că ori nu cunoaște semantismul sintagmei pe care o utilizează, ceea ce ignoranță se numește, ori îl cunoaște și totuși ne aduce acuzația respectivă, ceea ce rea-credință se numește. „Fair-play” vine din engleză și înseamnă „joc cinstit”. Expresia s-a folosit mai întîi în sport, apoi s-a

extins în toate zonele. Cum stă dl Grid Modorcea cu fair-play-ul în alte prestații ale Domniei sale nu vreau să discut aici, deși, vorba lui Brinzovenescu: „Urlă tirgul, domnule!”. Mă voi limita deci la raporturile dlui Modorcea cu „Flacăra”.

La revista noastră a existat și există regula, cu sfințenie păzită, că orice semnat de articole, angajat sau colaborator, are deplină libertate să facă dezbătăli senzationale, să critice, să infierze, să pună la punct pe oricine etc., cu o singură mare condiție: tot ceea ce susține să fie adevărat. În caz de inexactități ori neadevăruri, partea locată capătă automat dreptul de a replica. Dincolo de trimiterile ce s-ar putea face la unele texte de lege, regula amintită funcționează la noi din nevoia ca, pe de o parte, oamenii cu care intră „Flacăra” în contact să nu fie reticenți, să aibă certitudinea că nu vor fi nedreptățiți, că, de va fi cazul, li se va da posibilitatea să-și spună cuvîntul, și, pe de altă parte, cei ce scriu, angajați ai „Flăcării” sau nu, să măsoare de zece ori înainte de a tăia, știînd că neadevărurile vor primi ripostă. Pentru o publicație care nu urmărește altceva decît aflarea și spunerea adevărului, procedul nostru cu privire la acordarea dreptului la replică înseamnă cel mai desăvîrșit fair-play. Să se exprime toți, să se poată despărți griul de neghină, binele de rău, valoarea de nonvaloare.

Acceptînd să colaboreze la „Flacăra”, dl Grid Modorcea n-avea cum să se sustragă regulilor casei. În nici un caz nu puteam să-i dăm doar dlui Modorcea cuvîntul punîndu-l celor vizați de Domnia sa pumnul în gură.

Iar cu răspunsul apărut în „Zig-Zag” a fost așa: după tipărirea „Ultimului cartuș”, dl Modorcea a dat supărat telefon, cerîndu-mi socoteală. I-am explicat care-i practica la noi și i-am spus că, fără îndoială, poate să-și răspundă oricînd în „Flacăra” dlui Sergiu Nicolaescu. „Aha, ca să vă faceți voi reclamă!”, a exclamat dl Modorcea. În cele din urmă, am convenit să aducă răspunsul. Locul în pagină a fost păstrat de joi pînă luni la prînz. Textul a nimerit însă la „Zig-Zag”, iar noi am fost acuzați de lipsă de fair-play. Pentru toată lumea este însă limpede că lipsa de fair-play se află în altă parte.

ION D. GÔIA ■

Cei care doresc să afle amănunte despre originea, natura și efectele nodurilor geopatogene sînt invitați să citească în numerele viitoare, relatările colaboratorului nostru. În același timp, mijlocind un dialog cu prof. dr. ing. Dan Alexandru, „Flacăra” oferă cititorului posibilitatea de a-și cunoaște zonele neutre sau critice din interiorul apartamentului sau locului său de muncă. Amplasarea patului, biroului sau fotoliilor peste o zonă de încrucișare a razelor nocive poate duce, în timp, la apariția unor maladii grave. Va fi indicat, deopotrivă, și gradul de sănătate de care se bucură cel în cauză la data respectivă.

Prin răspunsurile pe care le publicăm alături, solicitantul poate afla dacă este sau nu sub influența emisiunilor malefice.

Pentru cunoașterea metodelor prin care poate fi biruit acest dușman din umbră, profesorul Dan Alexandru va ține o suită de dizertații la sediul redacției noastre. Prelegerile, însoțite de demonstrații practice, vor fi anunțate din timp, iar programările se vor face telefonic.

SENZAȚIONAL

Un dușman invizibil vă amenință sănătatea. Profesorul dr. ing.

Dan Alexandru vă ajută să-l descoperiți și să-l neutralizați.

Completați și expediați pe adresa redacției talonul din josul paginii.

ECOSINERGETICA

— pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (I)

Nu vă jucați cu... apa și cu focul I

Tocmai pentru că dorim ca tot ce vă vom prezenta la această rubrică să vă poată ajuta efectiv, începem cu o problemă cheie a vieții dumneavoastră.

Cum dormiți?

Vă sculați dimineața cu senzație de oboseală, dureri de cap, ameteli, cu irascibilitate sporită? Aveți senzații de frig la cap în timpul nopții (pe care nu le puteți elimina chiar dormind cu fea pe cap sau cu capul sub plapumă)? Vă sculați dimineața cu nasul infundat? Acuzați dureri la coloana vertebrală sau la alte organe din cavitatea abdominală, cu care vă treziți în timpul nopții? Aveți o respirație grea și vă treziți noaptea cu senzații de sufocare? Acuzați contractii (crici) în timpul nopții? Aveți picioarele umflate varice rebele? Sau greutate în menținerea echilibrului, respectiv tulburări de mers? Cel mai adesea, asemenea afecțiuni sau altele neenumerăm, care pot deveni apoi cronice și pot duce la situații ireversibile, nu au altă cauză decît faptul că locul dumneavoastră de odihnă se află sub influența unor radiații terestre. Ele pot fi datorate fie unor mișcări de apă undeva în adîncime (poate chiar o conductă de diametru superior a 200 — 300 mm), fie ca efect al proceselor termice din interiorul pămîntului.

Este bine cunoscut azi că apa în mișcare (și în general lichidele magnetice) creează cîmp magnetic. Mai puțin cunoscut (dar bine știut de antici cu milenii în urmă) este faptul că aceste cîmpuri magnetice (componentele lor verticale) sînt nocive pentru om și că o sedere de mai mulți ani sub influența unui asemenea cîmp poate genera chiar afecțiuni de natură malignă. Chinezii le numeau „Colții dragonului” și în China veche, cînd un om voia să-și facă o casă trebuia chemat un reprezentant al împăratului care să constate eventuala lor prezență pe parcela pe care trebuia ridicată construcția.

semenea pentru om, șederea îndelungată sub influența lor putînd genera anumiți efectiuni.

Din păcate sînt puține studii statistice cu privire la implicațiile RGB și ale radiației magnetice asupra organismului uman. Asupra acestor aspecte vom reveni în cadrul expunerilor viitoare. Aici vom da numai cartarea (după inginerul polonez Averman) a situațiilor tipice RGB și a cazurilor respective de îmbolnăviri.

Ce spune Averman?

El stabilește 6 poziții caracteristice ale poziției patului în raport cu RGB și care sînt ilustrate în figura 1. Drep-tunghiurile din figură reprezintă conturul patului iar cercul din interior, poziția capului. Patul poate fi traversat de benzile RGB în diferite moduri. Astfel, în poz. 1 și 2 patul este traversat de o singură bandă, în pozițiile 3, 4 și 5 existînd și cite un nod geopatogen. (În cadrul pozițiilor 3 și 4 nodul este situat undeva în dreptul cavității toracice iar în cadrul poziției 5 la partea inferioară a bazinului). Pe studii făcute asupra cca 1300 cazuri, după o sedere de 1—15 ani în aceeași poziție, Averman stabilește următoarele cazuri tipice de boli: oboseală la trezire din somn dezechilibrări, irascibilitate sporită (poz. 1); ameteli, tulburări psihice, ale auzului, dureri de cap (poz. 1 și 2); tulburări ale văzului, astenie, boala lui Basedov (poz. 2); infarct (poz. 2 și 3); afecțiuni maligne (îmbolnăviri lente) la gît (poz. 3), la plămîni, stomac, vezicula biliară (poz. 3 și 4); îmbolnăviri la rinichi, arterită; afecțiuni ale vezicii urinare (poz. 3); la pancreas (poz. 4); îmbolnăviri ale sistemului motor al membrelor inferioare (genunchi, tîlpi), ale vaselor, modificări patologice și umflarea acestora, afecțiuni ale picioarelor și paralizii lor (poz. 5). În cazul poziției 6, în care patul se află în zonă neutră, Averman nu semnalează cazuri tipice de îmbolnăviri.

radiație magnetică, starea sănătății persoanelor investigate fiind sensibil mai scăzută, efectele nocive fiind sinergice (adică se amplifică). Măsurările făcute de către noi confirmă însă concluziile lui Averman, în sensul că poziția 3 a locului de odihnă este cea mai defavorabilă din punct de vedere al sănătății. Dar acolo unde apare și radiație magnetică situația devine de-a dreptul gravă.

Cum vă putem ajuta în problema locului de odihnă, reiese din caseta alăturată. Și acum, s-o luăm de la capăt cu...

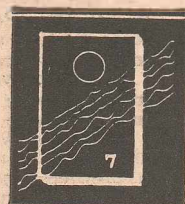

FIG. 2. Poz. 7, radiație magnetică

ECOSINERGETICA!

Cu o denumire generică derivînd de la cuvintele grecești: oikos — casă și sinergetica — colaborare (colaborare în casă), ecosinergetica are ca obiect principal, studiul totalității direcțiilor — în interacțiunea și complexitatea lor — în care trebuie acționat în scopul asigurării optimumului de sănătate al omului, în condiții date ale mediului în care trăiește și își desfășoară activitatea.

001. Oprea Doina, 47 ani, București. Starea generală a sănătății dvs. este de abia 58 la sută (adică organismul poate fi considerat sănătos în proporția menționată iar restul de 42 la sută este atribuit unor afecțiuni, fie relativ uniform repartizate, unele, poate majoritatea, încă nepercepute, fie o afecțiune mai pronunțată, de care aveți cunoștință și alte mai mărunte). Pe de altă parte, locul de odihnă (în care poziție declarați că stați de 12 ani) este sub dublă influență: una de natură radioactivă (poz. 2) cu acțiune în special asupra sistemului nervos, și alta de natură magnetică (o mișcare de apă undeva în subteran), efectele celor două fiind sinergice (adică cu acțiune mai puternică decît fiecare acționînd separat). Este de dorit să vă mutați patul în poziție neutră în raport cu radiațiile terestre pentru a nu avea complicații mai tirziu.

002. Oancea Cornelia, 65 ani, București. Nu pot decît să vă felicit. La vîrstă dumneavoastră, o sănătate de 77 la sută (totalul afecțiunilor, în proporție de numai 23 la sută) este de exploatat în cea mai mare parte prin poziția patului, în zonă neutră în raport cu radiațiile terestre (poz. 6). Nu mergeți pe ideea de a-i modifica poziția, pe care o conservați, după cum declarați, de 27 ani. Cu un regim alimentar (mai bine zis, ordinea de ingerare a alimentelor) așa cum v-am recomandat, nu mă îndoiesc că starea sănătății dvs. se va îmbunătăți și mai mult.

003. Coman Andra, 11 ani, București. Atenție la fetiță. Spuneți că are dificultăți de mers. Este explicabil. Patul este așezat pe o poziție tipică efectelor nocive asupra sistemului locomotor (poz. 5), putînd duce la paralizii. Peste aceasta acționează și o bandă magnetică ce amplifică efectele negative, lucru reflectat și în starea generală a sănătății. Este inadmisibil (numai 74 la sută la vîrstă ei). Mutați de urgență poziția patului în zonă neutră în raport cu radiațiile terestre.

004. Hurezan Ilarie, 50 ani, București. 67 la sută la vîrstă dumneavoastră e totuși cam puțin. Cauza trebuie căutată și în poziția locului de muncă. Din măsurările noastre rezultă că pe locul res-

Dacă nu chiar o obsesie, problema sănătății, respectiv a refacerii ei este o preocupare din ce în ce mai susținută a oamenilor care, în condițiile stresului vieții moderne, ale elementelor nocive de tot felul care apar, ale apariției consecutive de noi maladii, specifice erei tehnologice, trebuie să se adapteze unor condiții de viață cu totul noi față de cele ale generațiilor precedente. S-au diversificat și modernizat, ca urmare, sistemele de tratament medical, au proliferat tipurile de medicamente, dar au apărut sau s-au extins și procedee ale unei medicini așa zis paralele. În încercarea de a-și rezolva problemele de sănătate, fiecare apelează la o direcție sau la alta. De aici și pînă la tendințe de absolutizare a unor procedee sau a altora nu e decît un pas, scăpîndu-se din vedere că lucrurile trebuie privite în întregime (sinergetic) și că de fapt trebuie în orice moment să facem corecturi (dar să știm să le facem) modului nostru de viață. Este ca și cum un conducător auto, mergînd la volanul unei mașini, pe un drum în aliniament, reușește să ajungă la capătul acestuia numai pilotînd în mod atent vehiculul, introducînd în orice moment cele corecturi (unor imperceptibile și devenind automatisme), care mențin vehiculul condus pe direcția sa de mers.

Ecosinergetica își propune tocmai să pună la îndemîna celor interesați acea instrumentație de control prin care să se poată descurca în numeroase situații și să găsească soluția cea mai corespunzătoare la un moment dat. Pentru aceasta trebuie mai întîi să definim criteriile fundamentale, strategii, metode. Este ceea ce ne propunem în expunerile care urmează, pe care vom încerca să le derulăm într-o succesiune logică, luată... AB OVO!

Prof. univ. dr. ing. DAN ALEXANDRU

pectiv ar exista o radiație magnetică. Probabil că vă dor picioarele cît timp stați la birou.

005. Gherghel Marcela, 34 de ani, București. Starea sănătății bună (87 la sută) însă atenție, frigul pe care-l acuzați la cap, indiferent cît vă infolliți în timpul nopții, este cauzat de o bandă magnetică ce acționează în zona capului. Încercați pentru moment să trageți patul (dacă se poate) cu cca 70—80 cm, în direcția picioarelor și verificați dacă senzația de frig mai persistă.

006. Bănciță Natalia, 35 ani, Craiova. Starea sănătății (63 la sută), nepermis de mică. Desi stați de numai un an în această poziție (poz. 3) cauzele sînt mai vechi. Vă recomandăm un examen medical de rutină ale organelor situate în cavitatea toracică și abdominală.

007. Fotescu Monica, 42 ani, Constanța. Ne pare rău, dar la procentul de sănătate foarte scăzut pe care-l aveți (40 la sută), regimul alimentar nu vă ajută deloc. De vină este în principal patul (poz. 4 + 7), a cărui poziție trebuie s-o schimbați urgent. În ce privește tratamentele, urmăriți cu atenție cele ce vom recomanda la această rubrică pentru cazul dvs.

008. Albulescu Ioan, 25 ani, Brașov. Starea foarte joasă a sănătății dvs. (64 la sută) în raport cu vîrstă se explică în cea mai mare măsură prin poziția foarte nocivă a patului în raport cu radiațiile terestre (poz. 3 + 7), pe care o aveți de 16 ani. Mutați-vă urgent în altă poziție, altfel faceți cancer.

009. Gheorghe Mariana, 43 ani, București. Într-un pat situat pe poziția 2, în care dvs. dormiți de 4 ani și cu o sănătate de 68 la sută, problemele dvs corespund în cea mai mare parte cu cele indicate de Averman la această poziție.

010. Coman Daniela, 28 ani, Rm. Vilcea. Patul, situat în poziția actuală, corespunde poziției 5. Starea generală a sănătății dvs. este de 75 la sută. Dacă nu mutați poziția într-o zonă neutră, veți începe să aveți probleme (dacă acestea nu au fost deja sesizate) în zona inferioară a cavității abdominale.

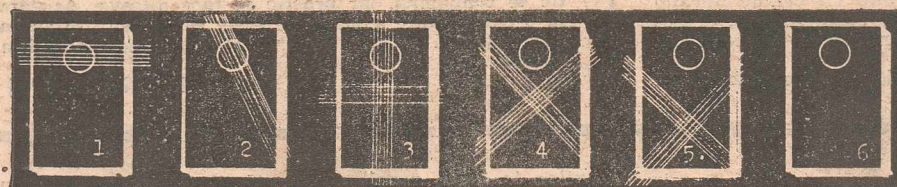

FIG. 1. Cele 6 poziții caracteristice ale patului în raport cu RGB, după Averman

În afară de radiațiile magnetice, cu circa 30 de ani în urmă a fost descoperită și existența unor radiații de natură radioactivă (de natură neutronilor termici, generate de procesele termice din interiorul pămîntului), care străbat scoarta terestră și se aliniază sub forma unor pereți verticali de oca 20 centimetri grosime și care se repetă din 2—3 în 2—3 metri, aproximativ pe direcția nord — sud și est — vest, funcție de structura solului din zonă și de materialele pe care le penetrează. În secțiune, acești pereți apar ca o rețea (Rețeaua geobiologică a Terrei, prescurtat RGB în cele ce urmează). Nodurile rețelei respective se numesc noduri geopatogene. Aceste radiații sînt nocive pentru unele specii de animale și de a-

Rezultatele lui Averman trebuie considerate ca relative. Mai întîi pentru că studiul a cuprins situații puține și al doilea (foarte important), în măsurările sale, Averman neglijează complet radiația magnetică (care foarte probabil a existat la multe din cazurile cercetate). Plecînd de la analiza critică a rezultatelor lui Averman, în cercetările făcute am introdus și poziția 7 (fig. 2) — radiație magnetică, care poate fi găsită în combinație cu oricare din cele 6 poziții din figura 1. Cu ocazia măsurărilor făcute am stabilit și indicele global de sănătate al persoanelor respective. Am constatat astfel că acolo unde există și

Și ce adăugăm noi!

ECOSINERGETICA ÎN SPRIJINUL SĂNĂȚĂII DUMNEAVOASTRĂ

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele (cu majuscule)
Data nașterii
De cît timp (ani) patul în care dormiți se află în același loc
Semnătura

Talonul se va trimite prin poștă pe adresa redacției, cu mențiunea: „Pentru rubrica ECOSINERGETICA”.

Important: nu trimiteți talonul completat la mașină; talonul trebuie scris în mod obligatoriu de către persoana în cauză.

CURIER JURIDIC

GABRIEL OLTEANU, Drobeta-Tr. Severin:

a) Moștenitorul inițial de care vorbim, deși a deținut 2 case în proprietate particulară, dacă nici una nu i-a fost trecută în patrimoniul statului, rezultă că a rămas în continuare, proprietarul acestora;

b) Ca atare, era legal să-i plătească chiria acestuia. Pe de altă parte, acesta trebuia să actualizeze contractul de energie electrică, astfel ca plata acesteia să o facă în numele său;

c) Fiii proprietarului devin la moartea acestuia noii proprietari ai casei, calitate confirmată de atribuirea certificatului de moștenitor.

În prezența unei astfel de dovezi, încheiați cu aceștia un contract de închiriere. Numai astfel veți fi protejați de o eventuală evacuare.

MARIA GUȘOIA, com. Agapia, jud. Neamț: Problema dv. are ca obiect existența unui drept de servitute. Cu privire la aceasta s-a pronunțat o instanță judecătorească, de a cărei hotărâre sinteti nemulțumită. Formulăți în acest caz, o cerere de recurs extraordinar pentru reformarea hotărârii. E necesar totuși să apelați la serviciile unui avocat.

PETRE BULEANDRA, Constanța: Din cauza lipsei de spațiu tipografic, nu vă putem reda integral normele legale în vigoare privind atribuțiile și răspunderile medicilor veterinari, precum și obligațiile deținătorilor de animale care prelucrează, depozitează, transportă și valorifică produse de origine animală. De aceea, vă rugăm să consultați capitolele II și III ale Legii nr. 60/1974 — Legea sanitară veterinară — republicată în Monitorul Oficial nr. 266/30 decembrie 1991.

GHEORGHE MARIAN, Baia Mare: Fiind nemulțumit, ați făcut plângere la judecătoria Suceava, care a stabilit termen de judecată. Ați procedat corect. Urmează ca judecătoria să ceară comisiei județene să desemneze un membru al său pentru a se prezenta la termenul fixat pentru judecată, spre a da relații. Controlul judecătorec se limitează exclusiv la aplicarea corectă a dispozițiilor imperative ale legii. Hotărârea judecătorească este definitivă, potrivit Legii nr. 18/1991.

CORNELIU OLTEANU

Lupta cu morile de vint

Prin sentința nr. 2/1952, dată de Tribunalul Militar Teritorial București, în dosar 3/1952, tatăl meu ILIE BARBATU, a fost condamnat la 15 ani muncă silnică, 8 ani degradare civică și confiscarea averii, sub învinuirea de uneltire contra ordinii sociale și menținerea că a fost șef de sector PNT — Maniu la Constanța. Tatăl meu a decedat în in-

chisoarea de la Gherla la 14 aprilie 1953, la vârsta de 55 de ani urmare atrocităților la care a fost supus.

Am cerut Procuraturii Generale, declararea recursului extraordinar pentru desființarea sentinței de condamnare politică și achitarea post mortem a tatălui meu. Acest for a refuzat cererea mea, scuizându-și impotența în materie, într-un limbaj clasic de lemn, absolut de neînțeles după revoluția anticomunistă din 22 dec. 1989. Am a-

dresat două memorii și Președintelui țării, dl. Ion Iliescu, dar s-a rededit „lupta cu morile de vint”.

La toate nivelurile la care m-am adresat cerind să mi se înapoieze imobilul din str. Răsuri 19, confiscat, se face o confuzie voit grosolană între casele naționalizate prin Decretul 524/1955 și imobilul tatălui meu confiscat prin hotărâre judecătorească (în iulie 1952, în cadrul unei condamnări politice), imobil care poate fi redat, nouă moștenitorilor legali, numai prin desființarea sentinței devenite anacronice în climatul de azi al unui stat democratic.

La 21 oct. 1991, am adresat un memoriu în aceeași problemă, cu încredere sporită, dlui Mircea Ionescu-Quintus ministrul Justiției.

Pe 1 XI, am primit adresa 9159, semnată extrem de indecifrabil de un director din Ministerul Justiției, care a refuzat să-și dactilografieze numele, conform uzanțelor unanim acceptate (oare de ce?), din care citez: „Scrisoarea dv. a fost trimisă spre competență soluționare la PROCURATURA GENERALĂ, de unde urmează să primiți și rezultatul”. Au trecut alte trei luni de zadarnice așteptări.

Asistăm deci la reluarea circuitului „în circuit închis” scurt-circuitat! Pe bună dreptate se poate pune întrebarea: De ce oare la 2 ani de la explozia unei revoluții antitotalitare, anticomuniste, nu se poate desființa o sentință comunistă, totalitară? Oare cine scurt-circuitează evoluția României către o democrație autentică proprie unui stat de drept? Rog Parlamentul României să atragă atenția celor în drept.

Conf. univ. dr. ing. Gh. I. Bărbatu

BULARCĂ VIORICA, localitatea VALEA MARE, str. Lungă, nr. 93, jud. Covasna.

Răspunsul la această intervenție îl puteți da pe adresa mea: prof. COMAN HOREA, Școala Generală din Valea Mare, jud. Covasna. Vă mulțumesc anticipat.

I. C. Frimu contra Aurel Vlaicu

Nu, nu este vorba despre un pugilat inedit care ar putea concura cu sorții de izbândă la titlul de „meciul secolului”. Este vorba despre felul cum se va numi unul din cartierele marginase ale Galațiului. Cunoscut ca un cartier cu multe familii de muncitori, cei mai mulți trudituri din greu la Combinatul Siderurgic din Galați, o mahala care, existind de peste cinci decenii, a adăpostit aceeași „dezmoșteniri” și soartei. Despre denumirea cartierului s-au purtat interminabile discuții, el numindu-se, pe rând, I.C. Frimu și Aurel Vlaicu. A câștigat — cel puțin până acum — „eroul revoluționar al clasei muncitoare”, coleg de „marxism” cu celebrul Ștefan Gheorghiu — și considerat una dintre figurile ilustre ale inițierii mișcării muncitorești și greviste în orasul dunărean. Sperăm că măcar noul primar (ales la 8 februarie a.c.) să se preocupe mai îndeaproape de destinul și numele unui cartier care merită o soartă mai bună și în care locuiesc mii de familii modeste și răbdătoare. Să vedem: poate fi făcut knock-down I.C. Frimu? (Mihail Gălățanu).

Nimeni nu ne salvează

Campania electorală s-a încheiat, iar până la apariția acestor rinduri, câștigătorii își vor fi luat în primire fotoliile pentru care s-au luptat.

Scrisoarea pe care o am în mână face parte dintr-un gen anume de scrisori, care, în ultimul timp, au venit, ca și apelurile telefonice, dealtfel, în număr foarte mare către redacție. Și, deși nu luăm în considerație scrisorile nesemnate, socotesc necesar să ne oprim asupra ei, considerând-o expresia unei stări de spirit ce riscă să devină definitorie pentru o parte a populației României. Tîfești e un sat în Vrancea, unul din zecile de sate în care oamenii sînt neliniștiți pentru ziua de mîine. Ziua de ieri, spun ei, ca și ziua de azi, sînt la fel, cu aceleași probleme, cu aceiași oameni corupți și apucători în fruntea satului. Cele șapte pagini de caiet de dictando, avînd drept titlu „Faptele numitului Partenie Nicolaie”, pagini acoperite cu o scriitură mărunță și ordonată, cu numeroase sublinieri pentru a evidenția faptele de mare gravitate, — însoțite, spre convingere, de copia articolului apărut în gazeta locală, „Alertă la Tîfești — Legea pămîntului și obiceiul pămîntului” — sînt un adevărat strigăt disperat, de ajutor. Aflăm astfel că autorul tuturor rețelilor enumerate are tupeul de a candida pentru funcția de primar al satului în care, ni se spune, a făcut numai abuzuri, aplicînd dreptul socialist de desproprietărire. Speranța celor ce ne scriu e ca prin articolul nostru să-l împiedicăm să candideze.

În aproape toate locurile din care ne-au sosit scrisori sau telefoane, situația este extrem de încredințată, tensiunile exis-

tente în cadrul comunităților respective amenințînd să ia forme violente.

E de înțeles disperarea oamenilor care nu mai pot răbda ca istoria să se repete la nesfîrșit, ca truda lor să fie mereu înșușă de alții, ca păminturile lor, furate o dată, în urmă cu treizeci de ani, să le fie furate din nou, de aceeași oameni. E simptomatic pentru societatea românească de azi că oamenii aceia continuă să se afle în fruntea bucatelor, pregătindu-și locul pentru încă patru ani. Și mai grav, însă, e faptul că cei din jurul lor, după ce l-au acceptat, din nou, în fruntea lor, și atunci cînd puteau să nu o mai facă, atunci cînd trebuiau să găsească în ei puterea de a-i da la o parte, acești oameni vin acum către reviste, căci scrisoarea nu ne-a fost adre-

sată numai nouă, cerînd altora să-i împiedice pe cei de care se plîng, să candideze.

Nu ne facem, desigur, nici o iluzie că articolele noastre ar putea schimba ceva, presa e liberă să vorbească, de ascultat, parlamentul, guvernul și președintele nu au timp, n-ai în rest; au chestiuni mult mai arzătoare la orînd de zi, ale căror referenți sînt, adesea, chiar emanații incriminate de sus pomenitele articole.

Nu de asta, însă, nu le-am scris. Ci pentru că ni se pare de-a dreptul absurd gestul unor oameni maturi, greu încercați în toți acești ani, să continue să aștepte salvarea de la alții. Nu știu dacă cei incriminați în scrisori au câștigat sau au pierdut. Dar au pierdut, e bine. Înseamnă că oamenii s-au trezit. Dacă nu... (Roxana Paicu).

POSTA REDACȚIEI

ILIE VESA — Oradea, str. Magheru 38, bl. M 5, sc. A, et. 4, ap. 57: Generalizați prea mult. Sînt lucruri cunoscute de toată lumea. Ați putea deveni unul dintre corespondenții noștri. Condiția pe care o punem este ca materialele pe care le trimiteți să fie scurte, vioale și să prezinte aspecte concrete, cunoscute de dvs. din urbea natală.

GHEORGHE M. MODAN — com. Obîrșia jud. Olt: Vă facem cunoscut răspunsul pe care l-ați primit de la U.M. 02405 Pitești: „La adresa dvs. 633 privind pe numitul Gheorghe Modan vă comunicăm că i s-a eliberat certificatul nr. 47604 din 24.01.1992”.

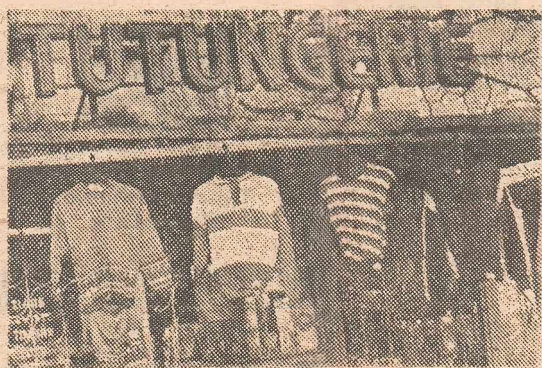
CAVRII BOROIANU — com. Poiana Teului, jud. Neamț: Vă rugăm să mai aveți puțină răbdare. Peste două săptămîni vă veți putea procura Almanahul „Flacăra” de la difuzorii din Neamț.

TIBERIU DUMBRAIAN — com. Războieni, jud. Alba: O puteți găsi pe doamna Virginia Faur la următoarea adresă: Splaiul 1 Decembrie, bl. 33, ap. 3, telefon 963/8 01 32.

OCTAV IACOBITA — Botoșani, str. Aprodul Purice, nr. 7, bl. A 9, sc. 5, ap. 20; **AURELIA OANĂ** — Salonta, Str. Mărășești, nr. 3, ap. 10, jud. Bihor: Lipsa hirtiei a fost motivul nerespectării graficului de apariție a revistei „Rebus”. Pe piață au apărut deja numerele din septembrie și octombrie. Pînă în 20 februarie vor apărea și cele restante din lunile noiembrie-decembrie. Vă asigurăm că după proiectele noastre, în luna mai vom fi la zi; Doamnă Oană Aurelia, numerele care vă lipsesc vi le puteți procura doar de la difuzorii particulari din Oradea.

ELENA GRESCU

Fiecare lucru la locul său

Fotografie de GIG MOTOIANU

S.O.S. pentru o ființă umană

În localitatea Valea Mare din județul Covasna unde îmi desfășor activitatea în calitate de profesor există o persoană handicapată cu o situație deosebit de grea. Se numește Bularcă Viorica și este în vîrstă de 27 de ani. Prezintă malformații congenitale foarte grave care o fac cu totul incapabilă de orice activitate. Nu poate umbla și se poate deplasa numai într-un cărucior rudimentar confecționat din lemn dacă este tractată de o altă persoană. Nu poate folosi sub nici o formă minile din cauza malformațiilor. Pentru a se hrăni se „folosește” de picioare sau este hrănită de o altă persoană.

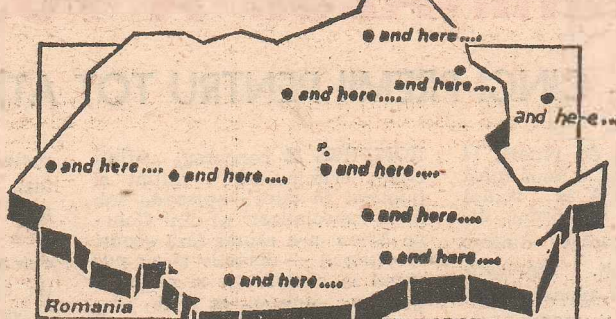
Pînă în anul 1983 situația nu era atât de gravă întrucît trăia mama ei care o îngrijea în permanență deși era și dintr-o suferință. Acum frații și surorile ei sînt căsătoriti și plecați din localitate. A rămas singură cu tatăl ei în vîrstă de 63 de

ani care suferă la rîndul său de unele afecțiuni ce nu îi permit să o îngrijească. Prezintă o surditate aproape totală.

Vă dați seama că această persoană handicapată duce o viață extrem de chinuită. Este adevărat că unele femei cu mai mult suflet o mai ajută uneori, dar ajutorul lor este sporadic și insuficient. Pentru a-și putea continua în condiții acceptabile viața ei chinuită ar fi necesar ca o persoană matură, o femeie, să se afle în permanență lîngă ea. În mod gratuit nimeni nu se oferă la aceasta, fiecare are problemele și necazurile lui. Am apelat la Direcția Județeană de ocrotiri sociale dar problema nu își găsește rezolvare. Cel puțin acesta este răspunsul forurilor la care ne-am adresat.

Noi considerăm că trebuie să existe o soluție și la această problemă. O ființă umană total neajutorată nu poate fi lăsată în părăsire, ci trebuie ajutată de societate. Am speranța că intervenția mea la dvs. va avea urmări pozitive pentru viața acestei nefericite. Adresa ei este:

RANK XEROX™ Authorised Dealers are here....

The worldwide company
-on your doorstep

RANK XEROX

Reprezentanța pentru România
str. Gen. Berthelot nr. 27,
cod: 70749-București 1
Tel: 12 00 53, Fax: 12 00 54

RX Authorised Dealer:

AREXIM SRL
București, Tel: 14 81 25

ROM TEAM SOLUTIONS SRL
București, Tel: 13 43 73

ESTICO SRL
Brașov, Tel: 92/19 563, 19 052

ALFASOFT SRL
Zalău, Tel: 996/15 881

TOP EDGE ENGINEERING SRL
Craiova, Tel: 941/63 193

COMPIEST ANVICO SRL
Tirgu Mureș, Tel: 954/16 644

COMSERVICE COMPANY
Bacău, Tel: 931/46 642

APEL SRL
Arad, Tel: 968/15 231

COMSER SRL
Hunedoara, Tel: 957/12 536-132

UNIVERSAL L.D. SRL
Iasi, Tel: 981/64 769

FIBA (NORD) SRL
Suceava, Tel: 987/26 996

FIBA IMPEX SRL
Ploiești, Tel: 971/24 717

ADYLUS SRL
București, Tel: 12 95 77

METRIONOM
Piatra Neamț, Tel: 936/14 570

METPRIBOR
Chișinău, Tel: 47 16 24

Pentru informații
suplimentare vă
rugăm să sunați
sau să completați acest
cupon și să-l trimiteți celui
mai apropiat centru autorizat
al RANK XEROX LTD.
I am interested in

☐ Copiers ☐ Facsimile
☐ Electronic Printer
☐ Supplies ☐ Electronic Typewriter

Name _____
Address _____
T _____

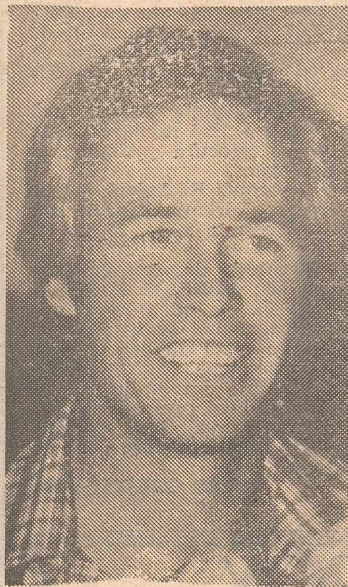
RANK XEROX

TOTUL DESPRE CLANUL EWING (VIII)

STEVE KANALY — UN ACTOR ÎN UMBRA TANDREȚII

Steve Kanaly, seducătorul cowboy din cele peste 300 de episoade ale serialului-reeord „Dallas”, n-a visat, de fapt, niciodată să devină cowboy. Cu atât mai puțin actor. Nu, singurul lucru la care a aspirat cu intensitate a fost acela de a deveni pictor. El însuși e uimit de siguranța pe care a reușit să o transmită prin intermediul micului ecran. Reușind să încarneze „spiritul” celui autentic în toată splendoarea sa, Steve Kanaly — cel care, în viața particulară nu a afișat niciodată o asemenea dirigență și asprime — a reușit să se impună ca interpret echilibrat, dublat de talent și discernământ.

Ca majoritatea pictorilor, s-a văzut repede silit să găsească acele căi de a supraviețui material din vânzarea propriilor pinze. Marile dificultăți l-au determinat, la un moment dat,

să încerce a se dedica pistelor de schi: apoi a „găsit” o „ocupatie” cu totul neașteptată: a fost trimis în Vietnam. Nu avea pe atunci nici douăzeci de ani. O perioadă a fost operator radio, ca, imediat, să fie aruncat în prima linie a frontului. La douăzeci de ani, în Vietnam, trimis la ordin și ne-n-trebat de nimeni... În fața morții, Steve s-a văzut, în scurtă vreme, un țintaș desăvârșit. Mai târziu el va fi reușit să deschidă porțile Hollywood-ului tot cu... arma. Întors cu bine în S.U.A., s-a confruntat pe dată cu realitatea crudă a acelei perioade. Dezorientat și fără slujbă, Steve Kanaly a acceptat un post de profesor al unui club privat de vinătoare și tir, apoi, în Las Vegas, ca angajat al unui club profilat pe spectacole. După aceea, avea să-l cunoască pe John Milins, scenaristul care, oarecând, de un oarecare timp, la finalizarea unui scenariu-forté despre războiul din Vietnam, materializat ulterior în pelicula binecunoscută, intitulată „Apocalypse Now”. Milins și Kanaly au trecut la discuții prelungite, soldate cu numirea lui Steve în postul de consilier tehnic al filmului. Poate, atunci, s-a născut în sufletul său dorința de a căpăta el însuși un rol, mai târziu. Milins l-a prezentat, curând, marelui regizor John Houston. Acesta tocmai trecuse la pregătirile filmărilor pentru pelicula „Judge Roy Bean”, avându-i în distribuție pe Paul Newman și Jacqueline Bisset. I-a fost oferit un rol. Kanaly, care nu mai evoluase în nici o producție cinematografică, și-a făcut curaj, adăugind: „În zece săptămâni voi fi în stare să învăț cit într-un an. Vă veți da seama că

am talent cu-adevărat!” Cu ajutorul lui Milins, a căpătat rolul lui Floud din „Dillinger” în care Kanaly a evoluat alături de actori consacrați precum Warren Oates, Michelle Philipps și Richard Dreyfus. Cariera sa era deja hotărâtă.

Până a fi cooptat la realizarea serialului „Dallas”, Steve Kanaly a avut șansa de a o întâlni pe Brent Power, o tânără brunetă grațioasă, ce obișnuia să frecventeze întrecerile de tir. S-au întâlnit la clubul de vinătoare, unde și-au propus să concureze în privința numărului de porumbei doborâți. Brent a reușit să impună 26, iar Steve doar 25. Un cuplu de maeștri, cum s-ar spune. La scurtă vreme, Kanaly i-a propus să-și împartă viața cu el, devenindu-i soție. Un cuplu desăvârșit, cum sînt de părere cei mai mulți. „Am avut fericirea să pot iubi două femei — rectifică Steve cu umor. Una e Brent, a doua Quinn, fiica mea!”

Povestea nașterii fetei sale are un farmec aparte. Brent se afla aproape de momentul nașterii chiar în zilele în care se filma pentru „Dallas” din plin. Producătorul investea circa o sută de mii de dolari pentru ora de filmare, așa încît nu se putea

dispensa în nici un chip de nici unul din protagoniști. Steve a presimțit că hazardul îi va refuza șansa de a-și duce el singur soția la maternitate. Zece zile mai târziu, la sfîrșitul unei zile istovitoare, în care tocmai se finalizase turnarea unuia din episoade, Steve a fost anunțat telefonic să se prezinte de urgență la spital. Întreaga echipă a fost în delir. Kanaly, sigur pe el că va avea un băiat se grăbise să-și și boteze. Jake. Nașterea micuței Quinn nu l-a dezamăgit de fel. Dimpotrivă, la această oră, familia sa — soția și fiica — înscamnă pentru el totul. Despre rolul său, Steve își amintește: „Cred că am pus mult suflet în interpretarea lui Ray. A fost un gen de defulare sufletească. După experiența războiului din Vietnam trăită pe viu la vîrsta de 20 de ani, aveam nevoie să-mi consum revolta și energia în așa ceva. Chiar dacă m-am arătat dur, așa cum poate nu sînt, timpul și reminiscențele altor vremuri îmi construiesc fără să vrei, o astfel de mască!”

— În numărul viitor, Leigh McCloskey —

Documentare și prezentare
CRISTIAN PAVEL

CRIMINALUL A FOST DESCOPERIT!

— CINCI PREMII PENTRU TOT ATÎȚIA CÎȘTIGĂTORI —

■ Miezul zilei de vineri, 14 februarie, a marcat o nouă mică sărbătoare derulată la sediul redacției noastre: ■ biroul directorial s-a umplut dintr-o dată cu premianți, reprezentanți ai firmelor-sponsor, colegi — invitați și mare parte din gazde ■ și nu doar atât ■ au fost cu noi și reprezentanții Televiziunii și Radioului

■ blitz-ul colegului Motoianu a clipit cu hărnicie ■ ne-au onorat cu prezența chiar și cei de la agenția „știe-tot”, adică

ROMPRES ■ concursul „Aflați cine-i criminalul!”, inițiat și publicat în câteva episoade sub girul „specializat” al dlui George Arion, n-a rămas fără ecouri ■ cititorii — detectivi și-au pus capul la contribuție și ochii pe premiile anunțate ■ 11 au răspuns corect ■ s-a tras iute la sorți și-au rămas doar 5 ■ toți cei cinci, sosiți din țară la premiarea anunțată, au transpirat de emoție ■ a urmat anunțarea și decernarea propriu-zisă a premiilor ■ stringeri de miini și îmbrățișări cordiale „parte în parte” ■ adică dl di-

rector cu fiecare din cîștigători, sponsorii cu proaspetii premianți și invers ■ premiile, de-a dreptul „liberalizate” și demne de invidiat ■ per total, un ceas de mină „Citizen”, 85 000 de lei „cash”, plus un televizor „Samsung” de toată frumusețea! ■ preafecitului cîștigător a fost compus din: dl. Codreanu Virgil Romul (Zalău) — un ceas marca „Citizen”, oferit de firma ROMTRUST INC.; dl Grădinaru Constantin (com. Coțușca, jud. Botoșani) — 10 000 lei oferiți de firma MBL COMPUTERS S.R.L.; dl Oancea Liviu Nicolae (Breaza) — 25 000 de lei oferiți de DELTA DESIGN S.A.; dl Ceuca Mihai Viorel (Năsăud) — 50 000 lei oferiți de firma ABTECH S.R.L. și, în sfîrșit, norocoșul „number one”, dl Miclăuș Mircea Dănuț (Brașov), „improprietărit” grație firmei ADAGRIROM S.R.L. cu un televizor color marca „SAMSUNG” ■ de bucurie s-au ciocnit cupe de șampanie ■ ni s-au adresat aprecieri (sic!), urări de bine și promisiunea de a fi citați pe mai departe cu aceeași consecvență ■ un amă-

nunt surprinzător: între premiați nici o doamnă sau domnișoară ■ și mai interesant: nici un lucrător al poliției! ■ poate la următoarea încercare ■ la urma-urmei, concursuri și descoperitori să fie: criminali sint din păcate destui ■ mulțumiri participanților la concurs și încredătorilor noștri sponsori ■ pe curînd, la o nouă linie de start ■ numai alături de „FLACĂRA” veți reuși!

CRISTIAN PAVEL ■

Fotografii de GIG MOTOIANU ■

PUBLICATIILE
Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:
Ion D. Goia

REDACTIA: Cristina Atanasiu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Eugen Mihăescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Radu Popa, Dorin Sălăjan, Irina Zidaru.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 1700 — eveniment, 2600 — drepturile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef:
Alexandru Păsărin

REDACTIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Tudor Octavian, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Liviu Timbus, Liana Tatos
Director economic
Nicolae Botin

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu.

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072): Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Morosanu, Gabriela Nicolescu, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, Eugenia Vasile

■ PUBLIC RELATION (2634): Mihai Săndoiu

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian-Popp, tel. 17 48 91

■ FAX — 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 — 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Griviței nr. 64-66, sau direct la redacție.

■ Tiparul: Imprimeria COREȘI București